

تقدیر سیر المتاخرین باو آنگفت که کار با نجا کشید و مقدر جنگ با علی محمد خان که اینوست از افغانه با نند مور و لمح داده و در فوج خود هم
 بود خواه او گردیده نیست و نوکران در مقام علی و کینه خوایی اندر در بی صورت صلاح آنست که من بلا قات علی محمد خان در مگر او را با
 اراده بدست نیست چاره این مخمضه در پائے ازین گرفتار سے با عداوت و نایم و اگر اراده ناسد سے از و لمحو خط گشت با نجا اورا
 سے کشیم و خود هم گشته سے شوم بعد از ان میر چه بر آشتا مقدر است بطور خواهد رسید والد قبول فرموده آن رفیق صدیق در مرض
 ساخت آن والا قدر اکثر رفقا را سحر است والد گذارشته خود با عهد و کوز مقدر تر و علی محمد خان شتافت چون بدر حیمه او رسید
 هم اسیان را بر در وانه توقف فرموده خود با دوسر کس اندرون و دخل شد یاران او که پروانه بر تو شمع انقعات و غنائش بود
 حسب الامر توقف نمود و بعد از نش در اندرون دوسر کس از انهاد اعیه آمدن نزد خان مرقوم نمودند چو بداران و افغانه در با
 تراحم گشته شور سے بلند شد قطب الدین محمد خان برگشته باز آنها را با ستا که مخالفت کرد چو بد از بضایطه بواج در مرقحت آنها
 ابرام آغاز نهاد خان بهادر آشفته گشته بے بر سر چو بدار زد و گفت که تو چرا مانع سے شوی ازین جهت زیاده تر غوغا شد و
 تریب بود که فتنه حادث شود علی محمد خان با ستاع غوغا برهنه پا و دیده نکین داد و خان علی قدر را در آغوش گرفته به غیرت
 و دلجو سے مع رفقا همراه آورد و بر مسند عزت نشاند خود برگشته آن بتواضع نشست و نهایت دلدارها بتقدیم رسانید بعد از آن
 خان بهادر التماس کرد که معلوم خواهد بود که من رفیق سید بایت علی خان بهادر اسد جنگ گشته ام و پشیمان بوزم شفاق اخوت با من
 مر سے دشته اند و سپاه ایجا با تارا آمد آمد شاسک بے وفائی و تک بجراسه میوده در مقام نفاق و شقاق انداگر شمار اینز بهین قسم
 منظور باشد مرا مرض نموده خود هم مع فوج بداعیه استیصال سید نهضت فرمائید تا کار زار مردان بصفه روزگار یادگار ماند اگر
 شمارا بد سے با سید منظور نباشد اسباب سفر را انجام داده تک حرامان را تهدید مخالفت نمایند تا آنها دست از شقاوت بردارند
 زرتخواه بضایطه عمال آنچه نقد و جنس غیر ضرور سے در سر کار او شان با شد بگیرند رو بهیله که در قبضه هاسے غلاط و شداد خاطر شانرا
 مکنس گردانیده مرض ساخت و بعله خو و تاکید نموده اسباب سفر حاضر کرد و قطب الدین محمد خان بهادر را خوشنود برگردانید مشروط
 آنکه خان مذکور با اتفاق والد بشا جهان آباد نرود چه سے ترسید که میاد با اتفاق از امر حضور پادشاه استمداد نموده در فکر استیصال
 او شوند والد با اتفاق او شان و جمیع رفقا از قلعه برآمد و بیچ محله که جاسے معنی خارج قصبه بر سیله واقع است منزل کرد و چند روز
 حیسر و بیس او اسی تتخواه شدت ماند که هر روز احتمال پدرو د جان و آب و بود و آخر از دستعال نجات داده بشا جهان آباد رسانید
 در عین راه که از فرخ آباد و بنگش میگذ ششم خبر حلت محمد شاه و برگشتن شاهزاده احمد شاه قرین فتح و غیره از سے و کشف شد
 قمر الدین خان وزیر و مستقین شدن معین الملک بصوبه واکر لاهور آمدن صفدر جنگ همخان احمد شاه و جلوس او بر تخت
 سلطنت در باغ شاله مار و پلی مسوع افتاد اما از خبر مردن پادشاه زیاده تر از ایام سابق شورش قطع الطریق رو داده راهبانا آن
 بود قطع منازل پیاسدارها گذشت چون وارو شاه جهان آباد شدیم والد توجه فائز سے الدین خان فیروز جنگ با نظام سید
 و غیره محاللات متعلقه آصف جاہ کم دیده افسرده خاطر و طالب توسل با ذیال دولت صفدر جنگ شده بجا نه خود نشست

ذکر معین شدن وزارت بر کف در جنگ تبانید آله بعد از آن حلت نظام الملک آصفیاه

احمد شاه حلت نمود شاه لبر و رو و دو جلوس در باغ شاله مار و ملازمت نمودن جاوید خان و نجم الدوله اسحق خان و دیگر ارکان
 سلطنت و اعیان مملکت بساعت مختار و دخل دولت خانه شاسه سے در قلعه شاه جهان آباد گردید و تجوید تعیین زبانت بنام

صنعت جنگ باہر اور اقتدار و بیادت او پیاس رضا و اندیشہ آصف جاہ و درخیز تعویق و تاخیر افتادہ مراسلات پادشاہ و امر ابوبکر رقت چون آصف جاہ بر جناح سفر آخرت بود و عذر ضعف پیرے و اظهار عدم رجوع خود بہ اہل تہذیب نگاشت و بہ صندرخنگ نوشت کہ بفضل از میان اطفال شما استقامت و پختگی و ایندوانتظام سلطنت تو ایند بعل آید باز ہم مادام الحیات آصف جاہ کہ روزے چند آید و رو و این خط زندہ بود صندرخنگ جرات پویشیدن خلعت وزارت نہ نمود تا آنکہ خبر رسید کہ چارم چادسے الاخرسے سال مرقوم الصدر آصف جاہ در سوادی بر پانچ روز و اعیان عالم غصہ سے نوزہ راہ سفر آخرت پیو و نہ شش اور انقل کر رہہ در روزہ کہ قریب بیست آباد است پائین مرقوم شاہ بہمان الدین عزیز مدفون ساختند از زمان صندرخنگ بہ خاطر جمع قامت قابلیت خود را سجاہت وزارت بیار است و روز و دو شبہ چارم رجب بغایت خلعت ہفت پارچہ مع چار قب و وزارت و جو اسر سر فراز و خطاب جملہ الملک و اہل المہام وزیر الممالک بر بان الملک ابو المنصور خان بہادر صندرخنگ سپہ سالار مخاطب گشت اکنون مناسب نماید کہ کلمہ نیندہ از احوال عمدۃ الملک و اعتماد الدولہ و محمد شاہ و آصف جاہ کہ قریب ہم لبالم بقاشاختند در اونیاع و منغات اینہا با جمال نگاشتہ عبد از ان سوانح ایام سلطنت احمد شاہ وزارت صندرخنگ نوشتہ آید نہ توفیق و بہ الامام

عمدۃ الملک امیرخان بہادر بن عمدۃ الملک امیرخان بہادر صوبہ دار کابل

اصل آبا سے او از سادات حسنی نعمت اللہی است بعد از ان بیکی از اجداد سلسلہ خود کہ میر میران لقب داشت منتخب شدہ بمیر میرانیان شہرت یافتند عمدہ کے این سلسلہ کہ در ایران ہم شہرت دارد و مقتدران درین خانوادہ بہر سیدہ از غایت شہرت اعتبار احتیاج ما تمام و اظهار ندارد و در عمدہ جاگیر بن اکبر پادشاہ عبد عمدۃ الملک کہ او ہم میر میران لقب داشت نیابہ صدر در جبر سے یا بہر صورت بے رضا سے شاہ عباس فرمان ایران بہند آمد و در حضور جاگیر کمال تقرب یافت اما از فراق سپران خود کہ دو نفر بودہ اند غم سے آسود و ہمیشہ در آرزو بود کہ بلیقاسے اینا سے جو زندگی از سر گیرد تا آنکہ جاگیر پادشاہ خان عالم رانزو شاہ عباس بسفارت فرستاد و از جملہ رسالات عمدہ درخواست لہش بود خان عالم بہ نیکو تر و سبب پادشاہ ایران را خود ساختہ این خدمت بتقدیم رسانید لہش نیز بہیندر سیدہ سرافراز گردیدند جد و خلیل امیرخان خطاب یافتہ بدرجہ عباسے ترسے نمود و از وقت جاگیر اسے آلان درین خاندان امارت و عمدہ کے با علونب تو امان ماندہ عمو سے اور روح امیرخان بخشے الممالک و مقتدر و مقرب محمد ازنگ زیب عالمگیر پادشاہ و پدرش عمدۃ الملک امیرخان صوبہ دار کابل عالمگیر پادشاہ او از صدقات سلاطین ایران مسلمین درو کہن بود و ازین جہت فتوحات آسجا مشہور است کہ بنام او سے نوشت و این عمدۃ الملک نیز کمال اوج و اقتدار رسیدہ در عمدہ خود شبیہ و نظیر نداشت و نسخہ رنگینی بود و حاد سے کمالات نفسانے باین جاسبت کم سے توان یافت شجاعت و سخاوت و فہم و فراست و ادراک حقائق و دقائق بہر کار چنان داشت کہ مہرہ بہر فن اور اسلام داشتہ ہر یکے ستالہش اور او کار با سے خود سرمایہ افتخار سے پیدا شد از علی سے عظام و مشائخ کرام و سپاہیان و خواندگان و رقاصان و شعرا و ارباب دانشا ہر کہ ادراک صحبتش نمودہ مداح و فریفتہ او مشاہد گشت و یاد خوبہایش نمودہ زازار سے گریت و چندین کس بہ ستگیر سے او از حنیض خاک اسے با وج رفعت شمار سے رسیدہ و زرموہ امر اسے مقتدر و ضلک گردیدند شعر ہند سے و فارستے خوب سے گفت و در بندہ گو سے و نکتہ سخنے نظیر نداشت و حسن بیان نحو سے داشت کہ مستمع از تقریر دل پذیرش چون گل گلگوش و از حیرت بہ ہوش سے گردید و ہر ہم ہر گاہ

ذکر وزیر الملک اعتماد الدوله و شہ پادشاہ و صفحا

جواسے احمد سے از ملا زمان اسے باشہ خواہ اسے مقرر سے فرمود ہر چند حاجت ناماندہ باشد باز نمی گرفت و سلیقہ پاسے او در آراستن سر چویر مسلم ارباب ہوش و آئیز بود و مقتدران قدر شناس باز و نمونہ اختر اعالتش خواستہ انانہ و اشیا سے خود را بتقلید و تتبع آن سے ساختند

وزیر الملک اعتماد الدولہ قمر الدین خان بھادر نصرت جنگ

یہ را و بھادر امین خان اعتماد الدولہ است از اولاد خواجہ احرار در عہد اوزنگ زیب عالمگیر از ولایت توران وارد ہندوستان گردیدہ بمنصب پنجہزار سے تدریج رسید و در عہد فرخ سیر با عانت و رعایت قطب الملک ہفت ہزار سے دل بعد خدع و دغا یا امیر حسین علی خان بہادر اتبہ اسے عہد محمد شاہ وزیر و پس از چند روز سپر عالم دار گیر گردید و قمر الدین خان در عین حیات بدر بخشے سوم و داروغہ غلخانہ بود چنانچہ مذکور شد بعد استعفا سے آصف شاہ وزارت یافت اگرچہ غفلت شعار و ہمیشہ مست یادہ و شکر سے بود اما نہایت کم آزار و مطلق شاہ جان آباد بسیار شکر گزار او زندگی اور امتحان سے شمر در رفیق پرور و عطوفت گستر بود لیکن لیاقت وزارت چنانچہ باید نہ داشت کمالی جاہ و حشمت و نہایت عیش و عشرت زندگے نمود یک ماہ و چند روز قبل از محمد شاہ چنانچہ مذکور شد بجنگ ابدالی در گذشت

محمد شاہ پادشاہ بن جہان شاہ حجتہ اختر بن بہادر شاہ بن اوزنگ زیب عالمگیر

خانے از قطانت و مویشیا سے بنود و ترحم بسیار در مزاج افتد کہ پادشاہان را نباید داشت و در دست امر مقتدر افتادہ چون جرأت بسیار نہ داشت مغلوب نوکران بود و سلطنت منائع کردہ فرخ سیر را اصلاح توانست چون جوان و عیش طلب بود اوقات را بلہو لعب بگذرانید و سلطنت زیادہ تر سستی گرفت بعد تسلط نادر شاہ و معاودت او از ہند بر الطاف و اعانت او متذکر گشتہ بیشتر از پیشتر آسایش طلب گشت و چون آتش حدت جو اسے فرو نشستہ شکست خاطر بیایش گرفتہ بود در او آخر عمر بصحبت فقر اخوشش بود با اینہا سے نشست سخنان معقول را خوب می فہمید با سفاک ہما و اید اسے خلق خدا را سفاک نبود و در عہد او خلق با آسایش زندگے نمود و تا زمان دولتش بہر صورت سلطنت را آبرو سے و وقور سے در نظر پا بود و بسبب ہوشیاری اساس پوسیدہ سلطنت را برپا داشت گویا خاتم السلاطین با بریہ است چہ بعد او سلطنت غیر از نام خیر و بگریدار

آصفہ بجاہ نظام الملک بن غازی الدین خان بہادر فیروز جنگ بن عابد خان

نام او قمر الدین و از اخفاء شیخ شہاب الدین سہروردیست جد او سے او سجدات خان وزیر اعظم شاہ جہان پادشاہ و جد پدر سے او عابد خان از مشائخ سمرقند است عابد خان در عہد شہ جہان وارد ہند و ہندوستان گردیدہ در سلک ملازمان شاہنشاہ اوزنگ زیب انتظام یافت بعد تسلط اوزنگ زیب بر سلطنت تدریج منصب پنج ہزار سے کیاقت و دوبار بمنصب صدارت سہروز گذشتہ بیت و چہارم ربیع اول سنہ ثمان و تسعین بعد الالفت در محاصرہ گلکنڈہ بزخم گولہ توپ از مرکب عمر سبک خمام غلطیدہ باختر رفت و پسر او کہ شہاب الدین نام داشت از کبر سے امرا عالمگیریت تدریج منصب ہفت ہزار سے یافتہ بہ غازی الدین خان بہادر فیروز جنگ مخاطب شد و اغلب اوقات سپہ سالار سے پادشاہ مذکور نیز سے یافتہ

فتح بجای پور بر انقلاب خطاها سے دیگر فقرہ فرزند ارجمند افروز و در ایام سلطنت بہادر شاہ صوبہ دار کجرات گشت ہفتہ اشٹین و عشرین
 و ماہ بعد الالف انتقال نمود و آصف جاہ در زمان او رنگ زیب خطاب چین تلخ خان بہادر و منصب پنجرا سے بلند پای گشت
 و او آخر عہد پادشاہ مذکور صوبہ دار بجای پور گردید و در عہد بہادر شاہ لبطا سے خطاب خانہ و راستی و صوبہ دار سے اودہ امتیاز
 یافت و بعد اندک زمانے بنا بر اقتدار آصف اللہ بہادر خان بہادر و ذوالفقار خان امیر الامرا سے سپہ سالار ترک منصب
 نمود و عباس فقیر پوشیدہ انزو و گزید و در عہد چاند شاہ معز الدین از انزو و ایر آمدہ با صل منصب خطاب سابق پسر دراز سے
 یافتہ سال اول جلوس فرخ سیر خطاب نظام الملک بہادر فتح جنگ مخاطب و بمنصب ہفت ہزار سے و صوبہ دار سے
 و کمن ہا سے گشت چون امیر الامرا حسین علیخان بہادر ایالت کل ممالک کمن یافت و نظام الملک بشاہجان آباد
 آمد بہ فوجدار سے مراد آباد و در ساخت و چنین سلطنت رفیع الدرجات بہر ہا سے قطب الملک لصوصہ دار سے ماکوہ
 بر افراخت و ابتدا سے عہد محمد شاہ با سادات تردد و نا باختہ بر بعض صوبہ ہا سے و کمن تسلط یافت و آخر قافلین جمیع صوبہ ہا
 آنجا گشت و بعد مردن محمد امین خان بوزارت سرافرازی یافت آخر بنا ساز سے امر سے حضور و اخراجات مزاج پادشاہ
 استعفا سے وزارت نمودہ لصوصہ دار سے و کمن قانع شد و بعد مصام الدولہ منصب امیر الامرائی یافتہ بنا بر بے لہ خود
 ناصر جنگ نیامت امیر الامرا سے سبحان فیروز جنگ سپہ سالار خود و دادہ بد کمن رفت چنانچہ در وقت دوم و بعض صفحات
 این دفتر گذشت و قریب بسے سال حکومت شش صوبہ و کمن کہ قلم و چندین پادشاہ بود پر دخت اکثر امرا سے عہد
 محمد شاہ دون مرتبہ او بودہ مراسم و آداب خورد سے با او سلوک می داشتند اگر چه حرص و فرور طلب دنیا داشت اما
 صفات حمیدہ و اخلاق پسندیدہ ہم در او بسیار و اکثر اوصاف کہ امر را باید در او فراہم بود ہمیشہ صدر سرکار او فقرا و علما
 و مشائخ ریاب استحقاق را بحضورش میرسانید و بقدر قسمت شان با نامی رسید و صیت قدر دانی او شنیدہ مردم
 عرب و ماوراء النہر و عراق و خراسان و اطراف ہندوستان رو بد کمن سے آوردند و بقدر نصیب بہرہ سے بردند از آثار
 خیر اوست شہر نیاہ برہان پور کہ در سنے بکتر از یکصد و چهل یک بنا گذاشتہ بمردان نام داد و آباد سے نظام آباد بالاسے
 کتل فردا پور کہ در ویرانہ محض طرح آباد سے انداخت مسجد و کاروان سرا و دولت خانہ و بل تعمیر نمود رب اجل ہذا بلدا
 تاریخ احداث این آباد سے و مطابق است با سنے احد سے: از بعین ماہ بعد الالف و حصار شہر نیاہ حیدر آباد و نرسہ رسول
 کہ در وسط شہر او رنگ آباد سے آید طبع موزون داشت و شعر پنجوبے می گفت صاحب دیوان است بعد سے و ہفت روز
 از رحلت محمد شاہ چہارم حاد سے الاخر سے سنے احد سے و ستین و ماہ بعد الالف پدرو دین عالم نمودہ و میر غلام علی آزاد تخلص
 بگرا سے و تاریخ رحلت محمد شاہ و اعما و الدولہ و آصف جاہ یک جاہ تعمیرہ استقا شش مد سے گوید بیت گشت تاریخ
 چون کشیدم آہ سوت شاہ وزیر و آصف جاہ و قطعہ دیگر تمیہ گفتہ قطعہ سر کن مملکت ہند از جان رفتند
 قناد حیف سے ڈرگانہ از کت چہرہ سے براسے رحلت این ہر سے یافتہ تاریخ چہ نامد شاہ زبان وزیر و آصف سے ہر

ذکر سرافراز سے یافتن سادات خان بہادر ذوالفقار جنگ منصب امیر الامرا سے
 و استحکام خدمت دیوانے خالصہ بہ حکم الدولہ محمد اسحق خان بھادور سے
 چون خاہر پادشاہ و سفیر جنگ از طرف آصف جاہ اطمینان یافت خدمت بخشی کر سے اول ما خطاب امیر الامرا سے

برای سادات خان بہادر ذوالفقار جنگ خلف سادات خان فرخ سیر سے مقرر شد و بعد چند روز از مخرج شدن صفدر جنگ روز
 پنجشنبه چار دہم رجب سال مذکور بمشیر و خنجر مرصع و دیگر جو اسرہفت پارچہ خلعت خدمت مذکور با و بیا لانیہ صوبہ دار اکبر آباد و دیگر
 اعدیان با حمد علی خان ہمیشہ درادہ متبنا سے اور عنایت شد و دیوانے خالصہ شریفیہ چون پیشتر بپوشن الدولہ بدرہم الدولہ
 سفیض بود و پنجم الدولہ را بتازگے بنا بر وصلت شجاع الدولہ سپر صفدر جنگ با خواہ اسرا و اختصاص و اتحاد بسیار با وزیر الممالک
 ابوالمنصور خان بہادر صفدر جنگ میر آمد و در آخر عہد محمد شاہ دیوانے خالصہ بنام پنجم الدولہ مقرر گشتہ بود بحال مانده قہداز
 یافت و جاوید خان خواہ اسرا سے کہ از سابق با ما در احمد شاہ او دہم ہائی سر می داشت نہایت تقرب در خدمت احمد شاہ
 بہر ساینہ صدر علیہ سلطنت بزعم خود و معتد با دشاہ بدلات مادرش و حماقت احمد شاہ گشت چون اختصاص غلامے
 و التفات مغفرت پناہ محمد شاہ و بھرمیت تمام در حرم سلطانی خصوص با او دہم ہائی داشت خدمت نظارت با انتقال روز افزو
 ناظر نیز با و مفوض گردید و بند و بست خلوات پادشاہ با اختیار او در آمد پادشاہ کہ بسبب جوہر ذات خفیف العقل سبک مغرب و تھریک
 خواہ اسرا سے مذکور ارتکاب شرب نموده غافل و لالی عقل محض گشت و جاوید خان بنواب بہادر مخاطب گردیدہ دخل تمام در
 مزاج پادشاہ بہر ساینہ او امر و نوا سے سلطانی اکثر خاطر خواہ او سے شد و اینہم امور موجب طلال مزاج صفدر جنگ تہراکم
 غبار کرد و رہتا سے پے در پے بد با بٹفاق گشتہ سرمایہ ہتھ و مواثیق و تقایق مہیا سے گردید روز یکشنبہ دہم رجب خلعت پنجگونی
 دوم و صوبہ دار سے مراد آباد با تنظیم الدولہ سپر قمر الدین خان وزیر روز دوشنبہ یازدہم ماہ مذکور خلعت ماسے بغار علی الدین خان
 فیروز جنگ بابت مرگ پدرش مرحمت شد و نواب بہادر جاوید خان او را از ماتم بر آوردہ بحضور آورد و روز یکشنبہ ہفتدہم رجب
 اعبر کئے خان خدمت مشرفے دیوان خاص و اضافہ ہزار سے منصب محبت شد و روز چار شنبہ بیستم رجب خلعت صوبہ دار
 اجیر بوزیر عنایت گشت و آخر شب دوشنبہ شانزدہم شعبان یاد سے علی خان مرحوم خلعت نمودہ نزد قہر شاہ نمود متنع حزن
 شد و پھر ان ماہ تربیت خان مرحوم بمرحمت حق پیوست و علی محمد خان روہیلہ کہ بر بنی از حوال او در اوراق سابقہ سمت ارقام
 یافت بعد ورود در ملک قدیم خود کہ عبارت از محالات بن گدہ و بریلے و بد او ن و مراد آباد و غیر ہاست و تشریف آوردن والد
 مرحوم بشاہ جہان آباد چند ماہ زندگے نمودہ بمرض سرطان کہ بر پشت او در ہمان ایام بہر سیدہ بود در گذشت و صفدر جنگ
 بعد ادراک رغبت والد مرحوم بر فاقش را بھما نار این سپر دیان خود را فرستادہ از راہ قدر دانے طلبی فقیریم با اتفاق
 آن مرحوم رفتہ شرف حضور وزیر الممالک صفدر جنگ بہادر دریافت بعد روز سے چند حکومت پانی پت و سہن پت وغیرہ
 سیزدہ محال نما لصلہ شریفیہ بتجدد والد مرحوم داد و منصب پنجہزار سے و نوبت مع خطاب سب جنگے و پاسے لکے جا لردار از پادشاہ
 و بانیدہ بکار سے مذکور مرض ساخت چون پنجم الدولہ محمد سخی خان بہادر دیوان خالصہ شریفیہ از عہد فردوس آرا سگاہ محمد شاہ
 بود و الد را توسل با آن امیر کبیر نیز سپر گردید و الد نظر بود او و حقوق طلب الدین محمد تمان بہادر فوجدار سے حصار و چہرہ وغیرہ
 بر آن خان مرقوم مہیا نمودہ آن بے ہاگو بہر دریاسے شجاعت و کان مرد سے و عروت را طلبہ پشت خان بہادر مرقوم چون از
 قوم روہیلہ و افغان دلیرے داشت و آبا سے او ہمیشہ فوجدار سے مراد آباد کہ بمنزلہ صوبہ دار عہد فرخ سیر قرار یافتہ بود و ہشتندہ
 و مراد آباد بمنزلہ وطن خان مغفور مذکور گشتہ بود ہمیشہ بہت برستیصال و سپیلہ و افغان و انتزاع فوجدار سے آن مکان از
 دست ایشان می گماشت در عہد علی محمد خان بنا بر حمایت او کہ وزیر الممالک قمر الدین خان سے نمود سپر نیاید در نیولا کہ
 علی محمد خان بعد مردن قمر الدین خان و ہنگامہ الشکر گشتہ احمد ابداسے در ممالک سخر و قومیہ خود کہ عبارت از مراد آباد وغیرہ است

آمدہ مسلط گشت و بعد سہل مرے بمرض سلطان درگذشت و اتباع او مثل حافظ رحمت و ذونہ سے ان و غیرہ کے ہر سنگے
 پوزن کیے از لہران علی محمد خان بود بہا نہ نام داماد خود ہا مالک مذکورہ مستقرہ را منقسم ساختہ بقا پور سہرا و اور دندورہ
 داماد ہائے خود بقدر معاش آنا جا ہا علیحدہ کردہ و بانہا دادہ باقیے را خود قاجان و بانہا نیت ہا جاہ و چشم و فوج و خدم بودند خان بہادر
 مذکور خواست کہ درین ایام از انتظام الدولہ خانخانان سپہر قمر الدین خان سند فوجدار سے مراد آباد گرفتہ با افغانہ جنگد و ضرب
 دست خود مکان مذکور و از دست آنا منتزع گردانند بنا برین از والد مرحوم درآمدن خود عند زخواستہ بشا بہمان آباد اقامت

ذکر جنگید قطب الدین محمد خان بہادر با افغانہ مراد آباد و گذاشتن نام مرز سے و
 مردانے بر صفحہ روزگار از شجاعے کہ از ان بہادر شیر دل در ان عرصہ کارزار رویداد

قطب الدین محمد خان بہادر کہ محل محامد شش قبل ازین مرقوم شد از خانخانان انتظام الدولہ سپہر قمر الدین خان سند مراد آباد
 در خواست چون عمل او از تسلط افغانہ در انجا بنود خواہش قطب الدین خان بہادر از نعمائے غیر مرقبہ و نسبتہ بلاتالی
 اسناد نوشتہ داد اما بنا بر دناوت باندک زوسے و اسباب ضرور سے اعانتے کہ بایند نمود خان بہادر در زیاد دل نیام سردار
 و علو بہت و شجاعت خود اسباب ضرور سے بقرض و ام سر انجام دادہ قاصد تسخیر فوجدار سے مراد آباد گردید چون بہت
 و شجاعت آن صفدر عمدہ کارزار در جمیع بلاد سندوستان خصوص قرب جوار آن دیار کالشمس فی وسط النہار بر ہمہ کس
 ظاہر و آشکار بود باندک استعدا و تحریک خان معظم مذکور بوق جوق مردم سپاہیے پیشہ ہجوم آوردہ کثرتے در فوج و اتباع
 بہر سبب در ان شیر دل بہت ظہار و وسعہ صد کس قدیم کہ بارہا تجارت و جرات آنا دیدہ بود و عازم حرب دون زادان
 فراوان کہ اغلب عدد آنا کم از پنجاہ ہزار نفر نخواہد بود و سامان حرب از جنس بان و بندوق و توپ و رکھلہ و غیرہ انچہ باید
 بود فورہ بیا و موجود و دستند گردیدہ بیرون شہر شاہ بہمان آباد منزل گزید و فی الجملہ تہیہ سباب درست دیدہ رہکار ای عرصہ جان بازی
 گشت چون این خبر قبل از خروج خان معظم از شاہ جہان آباد بگوش افغانہ عنقریب نژاد رسیدہ بود از اطراف و جوانب جمع آمدہ
 در مقامے متصل بہر آباد از دحام و دستند لید رسیدن خان رستم نیز و نزدیک بمسکرا آنا بلکہ از ابتدا سے نہفت سفر او مرہلا
 فرستادہ استہ تا مصالحہ و ترک سنا زعمہ بر تسخیر مراد آباد نمودہ راستے بودند کہ چنانچہ ما مردم باہدگر ملک را تقسیم نمودہ اوقات
 سیکندرا نیم شام بختے لائق بحال خود اگر قباعت فرمایند ما ہمہ بطور ع و رغبت بان راستے و در تفویض آن بلا زمان حاضریم اما آن
 عاے بہت بلند مرتبت راضی باین معاملہ نگشتہ برارادہ خود رسوخ در زید افغانہ ناچار گشتہ با وجود کثرت قوم و سباب
 بنا بر خوف شجاعت آن شیر پیشہ ہیجا دست از جان شستہ لرزان و ترسان آمادہ کارزار آن ہریر شیر شکار شدند و صفوں
 سرب از طرفین آراستہ بقائکہ بر فاستند قطب الدین محمد خان بہادر با وجود قلت اعوان و کے سامان بجز و مقابلہ مع بہادران
 جان باز کہ زیادہ از دوسہ صد کس نبودہ اند پیادہ پاکشتہ لہرب بند و قہاسے دستی دما ز از نہاد ہستی اکثر سے از آنا بر آوردہ
 تا دوسہ کردہ ابوہ افغانہ را گر نیز آیند و درین عرصہ بعبید از کشتہ ہا پشتہ ہا بلند گردانید اما آن جامعہ پر کین ہشاہدہ کثرت خود طلت
 اعوان خان جنت مکان بہر صورت خود دار سے نمودہ بہر جا قابوسے یافتند کین کردہ با تشیارسے بندوق و بیان نہال وجود
 رفقاسے معدود و قطب الدین محمد خان راستے سوچند تا آنکہ آہستہ آہستہ چند نفر مجروح کہ زیادہ از بہت سے کس نبودہ اند
 باقیے اندد و ہان رستم نشان جراحات متعددہ برداشتہ آخر الام لہرب گوسے بندوق کہ بر سینہ بے کینہ اش پے در پے

نشست بخت هستی در آن سیدان مرد آزما ز دنیا بر بست از چهار بقا هم قریب مد کس گرد و پیر امون لاش غرقه بختش افتاد جان شیرین
 بجان آفرین سپردند و سوز و سوزان آفرین از لب و دمان دوست و دشمن گشتند و دوازده نفر از آن جمله رقاسے قدیم که دو سه صد
 کس بوده اند در میان مجروح افتاد و بعد متعالج چون صحت یافتند ما در ام الحیات محمود و همکاران بودند اللهم اغفر له ولهم و ما حشرهم مع المشککین
 والصدیقین *

ذکر حکامین صفدر خبگ زیر قائم خان قائم خبگ بنگش را با اولاد علی محمد خان روپیلہ بجیلہ و تزویر

وزیر الممالک صفدر خبگ که از مدتہا اجتماع و اقتدار افاغنه در آن دیار که جوار صوبہ او بود نمے پسندید و اد افر عهد محمد شاه چنانچه گذر
 و اعیہ استیصال اینها نموده پادشاه را بر سر روپیلہ مذکور برد اما از نفاق قمر الدین خان وزیر کار او خاطر خواه صفدر خبگ بانجام
 نرشدید درینولا که خود وزیر و ظہیر سلطنت و علی محمد خان ره سپرد و اد سے عدم گردید قائم خان پسر محمد خان بنگش را دلالت بانتراع
 ملک روپیلہ مذکور از دست اولاد و اتباع او نمود و بلا حظه آنکه بر طرف شکست افتد فائده درستی خواهد داد قائم خان چشم طمع ملک
 و مال اخلاف علی محمد خان دوخته آنها را در قلعہ بد او ن محصور ساخت و عرصہ حس و حرکت بر آناتنگ گردانید سعادت محمد خان پسر
 کلان روپیلہ مذکور که داماد حافظ رحمت روپیلہ و بجاسے پسر سندا آرا سے ملک بود و دیگر سے داماد دووندی خان و پرکیت
 سرداران ملک را بهانه حصہ دامادان خود منقسم ساخته تا بقض و تصرف بودند اما ریاست کل قلعہ اجداد محمد خان داشت او
 مع کل اخوان و اتباع عجز نمانے از حد گذر زانیده دقیقه از الحاح فرو نگذاشت چون موومند نیفتا دنا چادر دل بمرگ و مدافعہ نداد و ہم
 ذی الحجہ سنہ یکہزار و یکصد و شصت و یک ہجری بمیدان برآمد و صف آرا گشته فوجی در کوباسے دریا چہ خبگ بنہان در کیمین
 نشانید و با بایستی افواج رو برو سے قائم خان رفت چون خبگ در گرفت غلبہ از طرف قائم خان کہ فوج بے پایان و ریاست جمیع فرق
 افغان داشت بطور رسید و سعادت محمد خان مع ہمراہیان بناچار سے و عیار سے پشت بر خبگ داد و عطف خان از میدان نمود
 خبگ کنان آہستہ آہستہ خصم را بطرف کیمین گاہ کشید و قائم خان مع سرداران ہم خان ظفر و با فراط خوشنود سے از فوج خیر و در پی
 گریختگان مطلق العنان بجاسے رسید کہ چند ہزار روپیلہ مع بان و تفنگ قاصد جان قائم خبگ بنہان نشسته بودند ہجرت در سید نشن
 بکیا ر خبگ جو بان پر کیمین از کیمین برخستہ قائم خان را بزیر شک آتشبار بندوق و بان گرفتند و رہبان شلک قائم خان با کل دارا
 بجاک ہلاک افتاد و ہمراہیان او ہم بسیار با دفنار فتنہ فتح و ظفر نصیب سعادت محمد خان و دیگر اخلاف علی محمد خان گردید *

ذکر وقایع سال شصت و دوم از ماہ دوازدهم ہجری سے

روز جمعہ دوم ربیع الثانی نے نوروز شد و شب چار شنبہ بیت و نم ذی الحجہ سنہ مذکورہ میرزا حسن برادر کلان صفدر خبگ
 وزیر ببارضہ ہیضہ انتقال نمود و در آخر ماہ رمضان ہمین سال علی امجد خان مرحوم را پاسے لکے جہا لدر امر حمت شد و روز و شنبہ
 چار و ہم ذی قعدہ بعد نماز صبح کہ تسبیح خاک شفا در دست و با و را دشغول بود بیک ناگاہ رحمت اللہ رفت و ہجرت ہین سال
 احمد ابد اسے بار سوم بلا ہور شکر کشید و معاملہ بصلح انجامید *

ذکر ورو احمد ابد کے مرتبہ ثالث بلا ہور و خبگیدن با معین ملک انجامیدن بجا لہ تقدیر خداوند علیم و قدیر

منجھے نامکے چون نصیر الملک سپہ وزیر المہاراجہ قمر الدین خان از زمین حیات محمد شاہ بصوبہ دار کے لاہور و ملتان شہر افرازی بہت
 ہکا جسے خان مخاطب بہستم خلیفہ بہادر سپہ روشن الدولہ راہدار المہاراجہ خود ساخت بہرتق وفتح مہمات آنجا جسے بہر وقت چون
 ہنوز تکسی در لاہور و ہندوستان اسباب عروب چنانچہ باید نہاشت ناگمان در ہمیں سال نہ بدیدے باز کر لاہور کشید و زمین ہا
 باو جنگ پیش آمد چون بہر دو چنان استداد نہاشتند زمین الملک خود باقتنا سے صلاح وقت سلسلہ صلح چنانچہ اطفاسے
 نامرہ جناد اصلاح و انتابت ابداسے ہم مقنن شمر دہ بہستور ناہر شاہ زر چار محال تنخواہ کابل کہ عبارت از سیالکوٹ و اوڑنگ آباد
 رگجرات و پیروراست پیشکش خود بندہ معنی ہا الملک مقرر کردہ عطفت عنان بجانب کابل نمودہ

حضرت نمودن ابوالمنصور خان صفدر خلیفہ بارادہ انتزاع ملک و
 دولت قائم خان از مادر و اتباع او و افغانہ آبشوب آہنگ

وزیر المہاراجہ ابوالمنصور خان بہادر صفدر خلیفہ کہ در بہر دو صورت فائدہ خود دیدہ بود بچود استماع این خبر خواست کہ ملک
 و مال بنگیش از دست بازماندگان آن دو زمان انتزاع نماید بنا برین احمد شاہ پادشاہ را با خود گرفتہ از شاہ جہان آباد در حرکت
 آمد وزیر و پادشاہ روز پنجشنبہ سلخ ذی الحجہ ال مذکور داخل خیمہ گردیدہ در چند روز تا بکول رسیدند صفدر خلیفہ پادشاہ
 را در قصبت کول توقیف فرمودہ خود بہر ریاجگی کہ فرح بہر دار الملک بنگیش بست کردہ از آنجا است رسید مادر قائم خان زن محمد خان
 غفتر خلیفہ چارہ غیر از اطاعت ندیدہ بملازمت وزیر آمد و معاملہ بر شصت لک روپیہ نقد و جنس و انفصال یافت و با سعادت
 نیز تقاضا سے تو پختہ قائم خان و اقبالیہ اسباب او کہ بہارت بردہ بود مع نذرانہ در میان آوردہ و جہی غیر معلوم براو ہم الزام نمودہ

ذکر وقایع سال شصت و سوم از ماہ دو از دہم

بعد انفصال معاملہ احمد شاہ از کول بدستے خرامید و روز سہ شنبہ بیچدہم ماہ صفدر داخل دولت خانہ گردید و روز دوشنبہ دوازدہم
 ربیع الثانی سال مذکور فوروز شد وزیر بر اسے تحصیل نقد و جنس موعود ہما نجا اقامت و زیدیہ ملک مقبوضہ افغانہ بنگیش ضبط خود
 در آورد و مگر شہر فرخ آباد مع دوازده موضع کہ التماسے افغانہ مذکور از عذر فرخ سیر بود برادر قائم خان بجال و برقرار ماند و ہا
 از ضبط و ربط محالات و اخذ اموال ضبطے قائم خان و نذرانہ کہ از اولاد و اتباع علی محمد خان قرار یافتہ بود انفرغ نمودہ راجہ
 نول در آکامب صوبہ خود راتق و خاتق آنجا نیز ساخت و خود معاودت نمودہ بحضور آمد

ذکر محل احوال راجہ نول

او از قہر کامیہ سکینہ کرہ سرے با ستب و اول او فی ملازم وزیر بود از حسن خلاص و نیکو خدمتے ہا پابریہ ارج توستے گذار شستہ
 تہیر سچ نائب مقتدر صوبہ گردید کہ سے از رفتن ملازمالتش بر تہ او سے رسید نول را مذکور جا بجا اعمال از طرف خود نصیب نمودہ
 بلکہ قنوج را کہ جاگیر وزیر بود محل اقامت خود ساخت و فرخ آباد و از آنجا بفاصلہ بست کردہ است اکثر برادران قائم خان کہ از وطن
 دیگر بودہ اند مع بعض جلد ہاسے مستمش و قلعہ ہالہ آباد مقید شدند و قلعہ سے نول را سے بر افغانہ آن دیار از جد تجاوز نمودہ ہر ماہ
 احداث فستہ ہا سے بزرگ گردیدہ مادر قائم خان احمد خان را کہ برادر علما سے او از رفتا سے وزیر بود و پیغام فرستاد کہ آبرو سے

افغانہ ز نام پذیرت بر یاد رفتہ اگر غیرتے دار سے ہرچہ از دست تو بر آید دران قاصر نباید بود و افغانہ اطراف و جوانب را نیز سخاں کیج
غیرت گفتمہ فرستاد آغا باہد گرساختہ و ز فکر آن شدند کہ بنیاد عمر و دولت نول را سے را بر انداختہ ملک خود را از قبضہ او بر آرند
نول را وزیر را برین باجرا آگا سے ذادہ با جمعیتی کہ داشت از قنوج بر آمدہ مسکر ساخت و گردش کرد شکر بستہ مقرر شد و وصل
انواج و بز کہ بگلک او تعیین شدہ بودند نشست روز جمعہ دو از ہم شعبان وزیر الممالک صفدر جنگ بہادر از پادشاہ چرخش
بر سیر ایشیا طرف شہر سردریا سے جناد اخل باغ گردیدہ مسکر ساخت در روز شنبہ بیست و ہفتم ماہ مذکور نصیر الدین حیدر خان
ہم زلف خود امع محمد علی خان رسالہ دار و غیرہ سرداران بگلک راجہ نول را سے تعیین فرمود و روز دیگر کہ یکشنبہ بیست و ہفتم بود
اسمعیل بگلک خان معروف بچید کہ مستعد علیہ وزیر بود مع راجہ دیبے دت فوجدار کول مرخص شد و با عانت نول را سے جاہ گشتہ
شش کردہ پیشتر رفت احمد خان با جمعہ کثیر از افغانہ مقابل نول را رسیدہ ہنیا مہاسے صالحہ و استخلاص برادران خود نیابہ
غافل ساہتین او میداد تا آنکہ دہم ماہ مبارک رمضان روز جمعہ قبل از ورود افواج ملکی سواران افغانہ از یک طرف سگر ظاہر شدہ
از دوام آوردند و افغانان پیادہ از طرف پشت لشکر کہ توپخانہ مذاشت بدناد اخل سنگر شدند راجہ نول را فوج خود را منع کردہ بود
کہ سوار شدہ پیادہ پا حراست مورچال خود با نمانند افغانہ از عقب درآمدہ علی الغلظہ بر خیمہ راجہ مذکور ریختہ کارش تمام ساختند عطا
شوہر راجہ بگلک دختر صاحب احمد برادر مہابیت جنگ کہ ذکرش در سونخ مہابیت جنگی گذشت بجرات کار فرما گشتہ بہد نول را سے
شافت و سردر پی او گذشت و بسیار سے از نجبا و اشراف دیگر کہ رقاسے نول را سے و ملازان و وزیران اکثر سے از ہنویں
قبیات صوبہ او دہ مثل بگلکرام و غیرہ بودند جان پار سے نمودہ رہگرا سے ملک بقا گردیدند توپخانہ و اردو تمام تباراج افغانہ
رفت این خبر بوزیر رسیدہ موجب تشویش و تشویر او گشت و ہمدین سال ناصر جنگ خلف نظام الملک آصف جاہ طلب
احمد شاہ تادریا سے نزدیک ابا بنقاد ہزار سوار چرا جلوزیر خود را رسایند دین ضمن با پادشاہ شقہ بدستخط خاص متضمن
نوشتہ فرستاد نیز مظفر جنگ خواہر زادہ او در و کسن تہر و وزیر نیابین برگشتہ بمرکز دولت خود شافت و ذکر اولیہ کارش
احوال امر حضور مرقوم سے شود

ذکر نصنت نمودن وزیر الممالک صفدر جنگ مع دیگر امرا و افواج پادشاہ سے شکست
یافتن از دست افغانہ بقدرت الہی و بعض سواح کہ درین سفر از قضا و قدر رومی داد

وزیر الممالک ابو المنصور خان بہادر صفدر جنگ چون از دوام افغانہ و اہتمام آنہا در میان مفاہد میداشت قبل از وصول خبر
گشتہ شدن نول را سے با عانت او قاصد شدہ سلخ شعبان روز شنبہ سنہ یک ہزار و یکصد و شصت و سہ ہجری از لشکر
خود جنوری پادشاہ آمدہ مکرر نصنت شد و نجم الدولہ محمد اسحق خان بہادر و میر تقی علیہ اعتماد الدولہ قمر الدین خان و غیرہ امرا و
افواج پادشاہ سے بہرت وزیر تعیین شدند حسین نصنت بوزیر الممالک سپہ و شمشیر و با بگل و بسیار جزیرا سے دیگر از فرط مہربانی
در رفت شان او مرحمت شد و نجم الدولہ اسحق خان بہادر را فتح بیج و شمشیر و میر تقی را فتح بیج عنایت گشتہ متعین وزیر شدند
او با افواج ملازم خود و امرا سے متعین قریب دو منزل در سہ چار روز از دار الخلافت بیشتر رفتہ بود کہ خبر مذکور شنیدند و قصبہ
مارہرہ توقف فرمودہ با حضار افواج دیگر فرمان داد و والد مرحوم را کہ بعدہ ما و دت از بر سیلے و ترک رفاقت غازی الدین بنان
فیروز جنگ رفیق خود کرد و اندہ حکومت پاسنے پت و غیرہ مسجدہ کمال خالصہ شہ یقہ عنایت نمودہ بود و نیز طلب داشت و نگاہ

دو باغات مار سهره مقامات نموده زیاده از هفتاد هزار سوار فراهم نمود درین عرصه ساکنه غریبه روییدند

ذکر تاجی رفتن قصبه مار سهره و تاجی تاجی و اشرف آخان بذل اسرنا موس و اطفال محض قضا و قدر ذوالجلال

سیدیم ماه مبارک رمضان سال مذکور ساربا از نوکران مغلی درخت دروازه عنایت خان که ملازم وزیر از توپطان آنجا بود برید عنایت خان بیاختلوا آنکه
ملازم سرکار وزیر بهت ساریان را تا دینب موده گوشمال بواسطه دوا ساربانان دیگر نزد آقا کسے خود جمع آمده فریاد نمودند چون او
از جمله جماعه داران مغلیه بود سراسیمه از فرستاد که عنایت خان اگر گرفته بیارند جماعه سوار و پیاده همه اسبے او برخانه
عنایت خان دویدند دیگر جماعه مغلیه را گمان شد که براسے نارت قصبه مار سهره حکم وزیر صدور یافته تاسے افواج مغلیه تیار
شده وقت عصر بود که بر قصبه مذکوره تاخته در طرفه العین با خاک برابر ساختند و عنایت خان دلپشش را که جوان نوزده ساله
بود بجان کشتند وزیر بچود استماع نصیر الدین حیدر خان را فرمود تا رفته زود خبر بگیرد و دستچیان را مستقیم نمود که قار تکر لیلی را باز
دارد انا اینها بر سندن و تهدید نموده مردم را تمنع سازند کار از کار گذشته علسے بر باد فنا رفته ناموس اکثرے از سادات
و مشیخے و دیگر شرفا سے آنجا بپلا سے اسبے بتلاگردید و اسباب خانه آنها تباراج رفت نصیر الدین حیدر خان تمام
شب محنت کشید و جمیع نوا مینس شرفا و غریبار از خیام ملا عین مغلیه بر آورده در خیمه علیحد که وزیر براسے آنها سپا کرده بود فراهم
نمود تمام شب وزیر برین ماجرا ملول اکثر زار زار گریان بود و طعام نخورد و اول طلوع صبح تا وقت اشراق مستورات مذکوره
بجاناسے خود رسیدند و اطفال که مغلیه آنها را در بار و رینه خود کودالما کنده دران افکنده از بالا بخار و خس پوشیده پنهان
کرده بودند بمرسانیده به پروا در آنها بازگردایند آن روز دران قصبه و میدان هنگامه ماشورا و آشوب طامته الکبر سے
بر پا بود وزیر مبلغے لیسیر مردم شهر فرستاد اما اموال لاسیحه لغارت رفت و گذشته آنچه گذشت مردم از زمان زمان بمقتضا
بیت مشهور سده سے بقیت آتش سوزان نکند پسندد آنچه کند و دود دل در دمنده سے گفتند که فتح وزیر نخواهد شد
وزیر بعد اطمینان از جمعیت فوج و اسباب از مار سهره کوچید به شیر رفت

ذکر جنگ وزیر با احمد نیکش و دیگر افغانان و شکست فاحش خوردن با وجود وفور فوج و سامان و مقتول شدن نجم الدوله و نصیر الدین حیدر خان در میدان

چون عسکرین نزدیک بهم گردیدند شب بیت و دوم شوال سال مذکور وزیر با والد مرحوم که مقدمه افواج نجم الدوله محمد سیدی خان
شتر شده بود در حکومت بیسے با افغانه در وهیله جنگیده از وضع حرب آنها مطلع بود هشاره نمود و والد معروند شت که اینها اغلب
کین کرده و فطرت از طرفے سرریسے آرند و اتفاق شور و هنگامه نموده سے ریزند دران وقت اگر ثبات قدسے لیل آمد باز
پایدار سے نمی توانند و مغلوب میشوند بنا برین فوسے را از مغلیه که اولوس جناب ماسے اند لعد رسه چارینر کس پیش روی فیل
سوار سیرے خاص مع بندوق و جزائری پیاده پایید و شت که وقت آشوب در حضور پایدار سے کرده بتریشلک جناترا فاعنه را لکیر
اسمیل بیگ خان عجب کار فرما گشته گفت اسے صاحب فر دایه بنید که انشا الله تعالی سے به سان احمد خان را مع اتباع او
بگوشه کمانی گرفته سے آرم و والد خاموش ماند چون صبح و میدان فراغ از نماز روز پنجشنبه تاریخ مذکور وزیر افواج را از پایسته و اطفال

و چون ملووظ داشتند و توپ خانه را با جابجا پیش رو گذاشته قدم بقدم روانه گردید پاسه از وزیر آمده مقابل فینتین ریسه و او
 و توپ انداز سے و تیر و تفنگ افگنی شروع گشت راجه سو جمل جاٹ کہ در سیمینہ وزیر متصل مقدمہ بود و اسمعیل بیگ خان کہ در میر کہ لک
 بزافا غنہ مقابل کہ رستم خان و غیرہ سرداران محتار بودند تاختہ دو دوازندہ آن جماعہ بر آوردند و جنگ صعبی روی داد و شش سفت
 ہزار سوار جرار افغانہ و میدان کشتہ افتاد و عقبہ اسف را چار دنا چار مار فرار اختیار افتادہ بہرہمت فقیر راجہ برج اندر مندر تھا کہ جمل
 جاٹ و اسمعیل بیگ خان مسلحہ در تعاقب فراریان پیودہ اوہ زیر اندکے دورتر گشتند و وزیر علی التواتر توپ و خیزانہ و بان ہمد
 و لک آن ہر دو سے فرستاد تا پیش رو او از آلات مذکورہ خاصے گشت و آفتاب شروع بزوال نمود و زمودہ والد فقیر طور یافتہ افغانہ
 کمین کہ احمد خان ہم در میان آنها بود نماز طہر گزاردہ از طرفیکہ مزرعہ زرت حاجب بود نمایان گشت و جنگ شروع گردید بجز قضاؤ
 کامکار خان بروج کہ فوجدار گردشاہجاں آباد و متصل بمقدمہ فوج وزیر بود و جنگ سے کہ قباب صدقات بان اندازی پیادگا
 روہیلہ نیارودہ رو بفرار نہاد سے گویند سازشے با احمد خان بنکش داشت علی ای حال افواج مغلیہ صورت شکست در آئینہ میدان
 دیدہ اکثرے را پاسی ثبات لغزید وزیر الممالک علی الفور محمد علی خان رسالہ دار و شید نور الحسن خان جماعہ دار بلکہ اسے را بلکہ ہراول
 فرمان داد ہجوم ایفای و سپاہ مالغ گذشتن این ہر دو گشت اما بہر صورت سید نور الحسن خان مع جمیع برادران و خجانبی چلہ چہرہ
 مع ہر ایسان خود کہ دران وقت بہنیت مجموعے سے صد سوار خواندہ بودہ توف را شگافہ خود را بفوج مقدمہ انجیش رسانیدند
 چون مغلیہ بے غیرتے را کار فرما گشتہ رو بفرار نہادہ بودند وصول خان مذکور بلکہ آنها سو دے نداد سید نور الحسن خان و خجانبی
 رجوع بجانب چپ نمودہ دیدند کہ قریب ہزار پیادہ و بر پشت آنها سواران از طرف میرہ بشکل مخروطی سے آئید و تو پخانہ چون
 بلکہ ہراول رفتہ آن طرف بسیار کمتر بود فوج مذکور سبے آنکہ صد متکثر نزدیک رسید سید نور الحسن خان و برادران این دست
 بقبضہ کمانہا بردہ تیر اندازی و برق اندازان ہمراہی عبد البنی خان شلمکی نمودند جمعی از طرف افغانہ بر خاک میدان غلطیدہ اندک چچی خوردہ باز خود
 استقامت دادہ سبقت نمودند و راہ فرار در فوج وزیر کشتہ دیاختہ کمتر کسے را پاسے ثبات قرار بر جا ماندہ تو نصیر الدین حیدر خان مجاہد زاد
 وزیر چون شیر شمناک ابا مہدو کا از رتقا برانہوہ افغانہ بے پاک حمل آوردہ خود را بر طلب آنها زد و بہت کس را بدست و شمشیر خود از ہم
 گدائیدہ بسیر لالہ زار بہارستان آخرت شنافت افغانہ بنور الحسن خان محمد علی خان رسیدند محمد علی خان از خم تفنگ بر دست رسید فیصل نور الحسن
 ظاہر از جہما سے شمشیر برداشت و میر علام بھی متخلص برسا و میر عظیم الدین از سادات بلگرام درین وقت بر اثر نصیر الدین جمیع رتقا
 رھک اسے عالم بقا گردیدند و افغانہ فیصل منیر را احاطہ نمودہ نہ استند کہ کیست فیلبان بزخم تفنگ مقتول گشت و میرزا علی تقی
 اتالیق شجاع الدولہ پیش کہ در خوا سے بود زخم تفنگ برداشتہ کنارہ گزیدہ و وزیر را نیز زخم تفنگ بر کلو آمدہ غشی مار زخم گشت
 رہیوش افتاد اما چون ہوج برسے و جنگ بود از دیگر جراحات محفوظ ماند و از ہوج غیر از سر چیز سے بنظر سے آمد و غشی اقتل
 ان ہم غیر مر سے بود افغانہ ہوج مذکور را خاصے دانستہ گذشتند و بر سر اسحق خان رفتند بجم الدولہ بیابانک بلند گفت کہ منم المنصور
 یا جمے کثیر چون شمشیر جو بر شجاعت و رسیدان مردان ظاہر نمودہ پاسے ثبات و قرار بر سلم جان فشانہ عروج نمود چون تمام فوج ناموس
 و بہت مردانگے در باخت سید نور الحسن خان و محمد علی خان سببے تک حلالے و نجابت از کف ندادہ خود را نا بو زیر رسانیدند
 وزیر حکم نو اخن شادیا نہ فرمود تا پریشانی مردم بہ جمعیت گراید لیکن سو د مگر وزیر ناچار مع محمد علی خان و نور الحسن خان و چند نفر
 منوں سند و ستالی کہ زیادہ از دو صد سوار شواید بود بادل شکستہ و خاطر خستہ از میدان برگشت والد مرحوم بعد برگشتن وزیر و
 جمیع صغیر و کبیر از میدان بجمع نمودہ بعض توپ خانہ وزیر کہ لیاقت ہمراہ گرفتند داشت و مردم متفرق مؤت الحواس افغان

گورده باوجود آورد وقت شام وزیر بارہرہ رسیدہ بنور الحسن خان فرمود کہ اسباب تکمیل زخم بہر ساندن خان مگورمانہ ساخت و آنکے
 بعل آمد الد مرحوم نصیب شب در انجا رسید وزیر صبح از بارہرہ کوچ نمودہ پیشتر خرامید و شرارہ و لشکر وزیر را معلیہ سے غیرت از وفا
 و ادبیت و وزیر تاراج نمودند آنچه باقی ماند از دست گنواران و دہاقین راہ لغارت رفت اما از بارہرہ صورت جمعیتی رو سکاؤ
 کوچ بکوچ قطع مسافت بعل آمد و بیت و نغم شوال سنہ مذکورہ وزیر یارب دریا سے جہنا مقابلہ پہلے کہ معرکہ بشاہ جہان آباد
 است رسید *

ذکر احوالیکہ در صوبہ اودھ و آلہ آباد بمشیت خالق عباد و بلاد گذشت * * *

احمد خان را بعد شکست دادن وزیر ہوا سے تہنجر ہر دو صوبہ اودھ و آلہ آباد در سپہ چپ و محمود خان سپہ خود را ضبط صوبہ اودھ مقرر
 نمود و خود قاصد استخلاس قلعہ آلہ آباد از دست بقار اللہ خان و علی قلعہ خان غیر و آلہ دغٹا سے گردید بقار اللہ خان سپہ مرمت خان
 است کہ برادر حقیقی عمدہ الملک امیر خان بود و از عمد عوسے خود امیر خان عمدہ الملک بنو جہاڑ سے کوڑہ و دہرین صوبہ آلہ آباد
 گذرانیدہ درین آوان صفدر خٹک رفیق و صدیق خود گذرانیدہ بود کہ این ساخہ روسے نمود خان مذکور و علی قلعہ خان کہ از
 اشباع سپہ سردخان نائب صوبہ آلہ آباد ملازم عمدہ الملک سپاس غیرت و نجابت خود اطاعت بنگش ننگ عار خود شمرده چون از
 عمدہ خٹک میدان برآمدن نمی توانستند در قلعہ آلہ آباد بر روسے احمد خان بنگش بستہ بجمار مذکور تحصن جستند و برگنگا پٹے پائین قلعہ
 بستہ راہ رسیدن مدد و رسید مقرر کرد و مذکور ہرین غرضہ راج اندر کہ از فقر سے سنیاسے مہادیو پرست و عجب صاحب جرات
 اندک ذمی گنتی بود بر آپرستش معبد پرگ آلہ آباد در پاسے قلعہ آلہ آباد مجاورت و ہشت کمرہ مت برفاقت وزیر بستہ بے اذن و اطلاع
 او با مانت بقار اللہ خان و غیرہ متوسلان وزیر پر دخت و ہر چہ مردم وزیر ولالت باقامت در قلعہ نمودند قبول نگردہ بیرون
 حصار مستعد و تیار سے بود و روز سے دو سہ بار قاپو دیدہ بر ما دیانہا سے با دیا سوار گشتہ بر افواج افغانہ خود را مع معدود سے
 از چلیہ ہاسے زد و کاراکثر مخالفان ساختہ و مبارزان را بر خاک ہلاک انداختہ سالہا و غانا بجا سے خود آمدہ سے نشست این مکان
 ببول انجا میدہ پایدار سے شالیستہ از بقار اللہ خان و دیگر مستحسان و راج اندر گسائین بطور رسیدہ احمد خان کا سے از
 از پیش نبرہ گمر گشکران او کہ ہمہ افغانہ بے باک و دوسیلہ ہاسے سفاک بودہ اند تمام آلہ آباد را کہ بلکہ عظیم الشانی است از در قلعہ
 خلد آباد تا زیر قلعہ رختہ غارت کردند و چار ہزار مستورہ بنجا و ناموس شرفارا اسیر بردند مگر دائرہ شیخ افضل آلہ آباد سے
 و محلہ دریا آباد کہ سکندہ انجا ہمہ افغانہ اند محفوظ ماند و ہنوز علی احمد خان درین دو صوبہ درست نہ نشستہ بود کہ آمد آمد وزیر شہر
 گزشتہ احمد خان دست پانچہ گشت و از محاصرہ قلعہ برگشتہ ہلک خود کہ فرخ آباد است شافت * * *

ذکر سوانحیکہ در نواح ضافات اودھ و لکنئور سے وادو عقدہ ہائیکہ
 از دست جرات و ناخن شمشیر شیخ معز الدین خان بجا در کشادہ * *

احمد خان بنگش چنانچہ مذکور شد بعد غالب خندن بر وزیر خود بارادہ تہنجر آلہ آباد شافت و سپہ خود محمود خان را تہنجر
 اودھ و لکنئور و ضافات آن برگاشت محمود خان حسب الامر پربال شکر و حشر از جاسے خود جنیدہ شانزدم جہاد الاو
 سنہ اہج و سبتین و ما تہ بعد لالت در سواد غریبے بلگرام فرود آمد افغانہ ہراسے او متبقتنا سے طینت خود دست انکار

برسکتہ قبضہ مذکورہ دراز کرده چند کس راز سے نمودند مردم آنجا ہم کہ بہد اشرف و سپاہی ہستہ اند چند سے از افغانہ را مجموع
 ساختہ قریب دو صد کس با بر دراز از ہزار کس و سواستہ لشکر را غنیمت بردند محمود خان با قتلناکے طبیعت افغانہ وغیرہ تسلط
 و جوانی باتا ہے فوج تیار شدہ شہر را فرو گرفت و ارادہ تاراج آنجا نمود مردم قبضہ حملہ بجلد و کوچہ کوچہ استحکام کردہ مستعد واقعہ
 شدند مشائخ و مہتممان قبضہ کہ با احمد خان ربطی داشتند واسطہ اصلاح گشتہ فقہیہ برخواستہ را خواہا بنیند محمود خان خود اطرف
 پچاس ہزار آدمہ یکے از اعظام یا اقوام خود را با بیست ہزار سوار و پیادہ لطیف لکھنؤ روانہ کرد او سردار سے رایع پنجرہ کس بلکینو
 دستاؤ سر و دارندہ کور خود بیرون شہر اقامت کردہ کو تو اسے بر اسے شہر معین کردہ فرستاد شہر از عمل صغیر خبگ خامسے بود
 و متوسلان صغیر خبگ بجز دستاؤ خور دن او ہمراہ بقا و احمد خان کہ در ان ادوان در لکھنؤ بود از انجا بر آمدہ بہ پنجاہ ہزار
 الہ آباد رفتہ بودند اکثر مغلیہ اموال خود را امانت در خانہ شیخ معز الدین خان بہادر کہ از حملہ سرداران شہر و دیرینہ متوطن آنجا
 است گذاشتہ ہر یکے پاسنے در رفتہ بود ہر چند خیر طلبان بجز الدین خان ممانعت سے نمودند کہ مال مغلیہ در خانہ و پشتن موجب
 دعوی افغانہ باشا است خان مرقوم از فرط جوانمردی لشیندہ مردم و مال آنہا در پناہ خود جاسے سے واد کو تو ال آمدہ در شہر
 تعد سے آغاز نمود معز الدین خان بہادر با قتلناکے صلاح وقت بیدین سردار افغانہ رفت تا اگر تو اندر رفع بدعت کو تو ال آنہا تائید
 سردار افغانہ احترام خان مرقوم نمودہ حکم امان بشہریان داد و دین ضمن یکے از مفتریان فتنہ پردہ از حضور سردار رفتہ ظاہر نمود
 کہ کو تو ال بشہر مردم شہر زدہ و بے آبرو نمودہ بیرون کردند معز الدین خان گفت کہ از شہریان کسے را مجال چنین تہر و نیست
 من سے روم اگر کسے مصدر رشونے گشتہ باشد اورا لہذا خواہم رسانید علی الفور خصمت گرفتہ بشہر آید و دانست کہ امان افغانہ
 اعتماد را نشاید کو تو ال از زدالت خود باز منے آید شہر افغانہ کسے شہر را طلبیدہ گفت کہ این جماعہ بہ عہد سست پیمان اند و
 اطاعت اینہا شمرہ غیر از خفت و خواری نیست باید با ہم اتفاق نمودہ اینہا را بر نیم و بر ایم اکثر سے ترسیدہ اختراع نمودند و بعضے
 از ارباب غیرت سے معز الدین خان بہادر در پسندیدہ اتفاق در زیدند از ان جملہ قربان علی خان جو دہر سے بعض محاللات آنجا
 با خان مرقوم متفق و ہمدستان گردید معز الدین خان بہادر زیور خانہ خود فروختہ تعلیل دہیے بہر سانیدہ و شیخ زاد ہا سے شہر را جمع
 نمودہ فرمان داد کہ کو تو ال را گوشال دادہ بدر کنند حسب الامر اولیٰ آید و منخلی را لباس منخلی پوشانیدہ در خانہ خود نشاند و مناد سے
 صغیر خبگ در شہر گردانیدہ ظاہر ساخت کہ این منخل کو تو ال صغیر خبگ فرستادہ اوست و یک علم سہر بام حضرت صاحب الامر
 علیہ السلام بر پا کردہ از مردم زیران علم عہد رفاقت سے گرفت سردار با شہر این خبر و رسیدن کو تو ال از جنوہر پانچ ہزار کس
 مستعد گشتہ بداعیہ تاراج شہر بطرف اسمعیل گنج مشرقی شہر ہنگامہ آرا گشت شیخ زاد ہا قریب دو صد کس بدافقہ اوشتافقہ
 بطرف دریاسے گوستے خبگ عظیمی نمودہ افغانہ را اگر نیز آیند سردار دیگر کہ پانزدہ ہزار کس با او سوار سے این پنجرہ کس
 بودند بجز دشیندن این خبر گر بخت تو پنجانہ و اسباب و رخوت افغانہ بہست شیخ زاد ہا افتاد محمود خان کہ بر سہر نہا بہا بود
 بود ارادہ نہضت این طرف نمود معز الدین خان بہادر پیغام فرستاد کہ از مردم شہر اسماقتے لعل آمدہ باین حالت رسیدند
 من بلاقات شہر اظہار بعضے مشورہ پاسے ایم چند سے توقف نمایند او ہا پنجاہ سکونت داشت کہ فراریان بلشکرش رسیدہ
 شجاعت معز الدین خان و شیخ زادگان و ضرب دست آنہا کہ خوردہ بودند ظاہر نمودند دین عرصہ معز الدین خان بہادر ہم
 فوجے آراستہ ہارم لشکر محمود خان گشت چون معز الدین خان نزدیک رسید محمود خان نیز ترسیدہ راہ فرار سپود و
 معز الدین خان بہادر قوت یافتہ جمیع عمال افغانہ را از حد و صوبہ او دہ بیرون و آن نواح را از لوث و جو فرقتہ مذکورہ

مصفا ساخت و فرمان داد که هر چه این جماعت رایانند بکشند و برانند

ذکر آراستین وزیر الممالک از سر فوج و سباب طفر یافتن بر احمد خان نیکش تبا بیدرب الاریاب

وزیر الممالک صفدر خنگ هنوز شاه جهان آباد نرسیده بود که خبر شکست او در دار الخلافه شهرت یافت امر منفق و پادشاه
 احمق و مادر او و جاوید خان مخاطب بنواب بهادر که مختار حرم سراسر سلطانی و بانی مبنای سلطنت و مرکز عظیم دولت گشته بود
 و زکریا خان و اموال صفدر خنگ افتاد و نفاق باطن اینها اندک کل کرد اما از سطوت او اندیشیده انتظار خبر خیر گشته
 چون شنیدند که زنده است و نزدیک رسیده منتظر وصول و مشاهده احوال او شدند تا آنکه در رسید و مشاهده منافع آن گردید که هنوز
 از عهد او بر نی تو ان آمدنش که دختر بریان الملک بود و شعور و جرأت عجیبی داشت قبل از ورود شوهر سپه و اتباع و نواب
 را امر بجزم و هوشیار سکه و استقلال و آراستین فوج و سباب نموده مستقر ماند چون صفدر خنگ رسید ششام بود
 نفاق از امر او ارکان سلطنت فرموده و حرب کاتیکه در نیت او نموده بودند شنیده بنواب بهادر جاوید خان و مادر پادشاه
 پیغام فرستاد که هنوز مردی من بر زنده دیگران با راست و کج باختن با من دشوار بود و عذر خواهیها نموده خوشنودش ساختند
 و وزیر بستم و متقاومت با خصم و گوشمال آنها پیش نهاد خار بخته و زکریا خان و با کار و بیدگان انتشاره آغاز نهاد خالو می
 بنده سید باب العالی خان بهادر که درین ایام ترک رفاقت امیر الامرا ذوالفقار خنگ نموده بشاه جهان آباد از اجیر رسیده
 وزیر را دیده بود و آمد و رفت پیش او می نمود و ذکرش در بیان احوال ذوالفقار خنگ آمد نیز مخاطب ساخته مشوره پرسید او در
 مبر و ضد داشت که فوج خود سابقا هم کم نبود و احوال هم با اقبال وزیر بر قدر در کار باشد میسر می تواند شد اما سرداران خنگ
 کار آزموده بر فاقه خود باید گزید پرسید که کیانند نشان باید او گفت آنچه بالفعل فقیر را معلوم است راجه بخت سنگ و سرداران
 مرسته لیاقت این کار دارند پسندید و راجه جنگ کشور و کیل مهابت خنگ و راجه چمن نار این و کیل خود را فرستاده بود لکن بهار و جی پایا
 پدر جنگور که هر دو سردار مرسته بودند طلبد داشت چون حاضر آمدند و همه لائق بر اسلحه آنها مقرر و با خود متفق گردانید و راجه
 سور جل جاٹ خود از سابق شریک و رفیق او بود و ظاهر پا نر زده هزار روپیہ یومیہ جاٹ و بیست پنج یا ست و پنج هزار روپیہ یومیہ
 سرداران مرسته قرار یافت و از سر نو توپ و بانها و جمیع اسباب و ما یحتاج حروب و امارت بیشتر از پیشتر مهیا و آماده ساخت
 الحقی عجب استعداد و اقتدار سے داشت که کم کسی بجا و چشم او الی یوسنا نداشتاده شد اگر دیکوے بجا سے او می بود بعد چنین
 صدر که عظیم البینه خود را می باخت و نمی توانست که از سر نو خود را بیاراید و از عهد اسلحه کتوے خنگ بر آید القصة تیه خود
 درست دیده در او اهل جاد سے الاو سے سنه اربع و ستین و ما تہ بعد الالف از شاه جهان آباد بر آمد با کبر آباد رسید و اول فوج
 مرسته را که بیست هزار سوار بود بر شادول خان افغان که از طرف احمد خان حاکم کول و جالیس و غیره بود فرستاد فوج مذکور حینا راجه
 نموده بزرگ اتخان مرقوم چون بلا سے ناگهان رسید به خبر براقاقت شادول خان گر بخت و جمع کثیر از افغانه قتل و اسیر غنم
 بسیار از قبیل اسپ و قیل و خیام و سباب دیگر بدست مرسته آمد احمد خان باستلح مقهور سے افغانه و فرار شادول خان از محاصره
 قلعه آباد که تا چهار ماه محصور و اشسته سعی در تخیر آن می نمود ناچار دست بردار شده بر جلیح استعمال با جمعیت قلیل فرخ آباد
 رسنیا فوج مرسته که مقدمه بجیش وزیر بود و چپا و سله نموده خارج فرخ آباد در قتل عمارت نمود احمد خان فرصت یافته بحین بود
 که از فرخ آباد سه گروه بر لب دریا سے گنگا واقع است آمد و مور جالیح قائم کرده آماده خنگ شد سببش بهانام نک چون کیل فتنش

گنگا و آن طرف ملک رو سپید هم بود رسد اجناس غلغله و هرگونه امانت از آن طرف می توانست رسید مرسته فرخ آباد و موراغلا یافته خاطر خواه با سیر و غارت نمود و غیرت الهی قصاص از آباد بطور رسانید و رین غارت نقد و اجناسی که در دست مرسته افتاد محاسبه اندیشه در احصای آن ابان می نماید از آن جمله بود یک جنس قماش شانزده یک روپیه متعاقب وزیر معراج شوریج مل جاش هم عثمان ریز رسید و احمد خان از سر سه طرف حسین پور محصور گشته تنگ آمد و توپ و بندوق از طرفین سرگرم کار خود بود چون با فاعنه را غلغله و گاه و مدد از طرف گنگا بر گشتی می رسید وزیر الممالک بسید نور الحسن خان بلگر است حکم با حضار گشته تا کبید پل لیکن از سفاین بر دریا فرمود محمود خان لیسو احمد خان آن طرف دریا بنا بر مزاحمت پل لیکن قیام نمود چون گشته با هتاهم جماعه دارنده کور پائین رام پور که از قنوج دوازده کرده است فراهم آمد سر از آن دیگر مع نوپاسه پله رس بسیار با علتت سید نور الحسن خان متعین شده دوم جهاد سے الاخر سے سال مذکور سے مستحکم بر روستی دریا قائم شد محمود خان هر چند خواست دست باز کرد که پل را بر هم زند از شلک توپها که متواتر بر شکر او گولگی که بارید نتوانست که پل نزدیک شود صبح آن که روز دوم از ترتیب پل بود سعد الله خان خلعت سینه محمد روهیله با جمعیت فراوان کلبک احمد خان رسید افواج وزیر غنور گنگا نمود احمد خان پایدار سے در مورچال مناسب حال ندیده با سعد الله خان پیوست و تنگ عظیم با فاعنه و افواج وزیر روهیله داد کیطه ف مرسته از گنگا تا زبالا پرواز افاعنه بر لیست و از طرف دیگر جاش از شلک نیه و قها سے سواران آراسته خود و دوازده دمان افغان بر آورده پشت و کمر آنها شکست آخر الامر احمد خان و سعد الله خان تاب نبرد نیاورده از معرکه کارزار بنا کام بدر رفتند و نیم جانے سلامت بردند اما فریب ده دوازده هزار افغان مقتول و مجروح و اسیر و دلیل شدند و ایفان و اسباب و غیام و افراس و فروش و رخت فراوان از آن جماعه بنفیت لشکریان وزیر در آمد افواج وزیر الممالک در تعاقب فاعنه و آنها تا دامن کوه دیاریه که شبیه اسپت از کوه کانون و جنگستان صعب المسالک وارد عثمان باز نگرفتند و افاعنه در آن صحرا محصور افتاد هزاران کس از آن جماعه سبه سی آب و هوا و قلت اسباب غذا و البجوا سے عدم شتافتند دیگر افواج وزیر تمام قلم و کل افاعنه را لکه کوب حادث و پاس مال سندا قبول گردانیده دقیقه از نوب و غارت فرونگذاشتند و میر غلام نبی متخاص مجب بلگر است در جنگ مذکور پیشا عره موزونان آخرت رفت چون این جنگ استدا دیافته بود مرسته جهاد سے بر سات در ملک افاعنه کرد و وزیر در جلد و سے این جانفشانی مرسته را از سر حد کول و جالیس و مؤد فرخ آباد و قنوج تا کورّه جهان آباد و خنایت نمود آخر الامر افاعنه مضطرب گشته در نهایت مراتب عجز و انکسار مرسته و غیره را رسالت و وسائل گردانیده هر قسم که رضای وزیر بود پذیرفته نفوس خود را از هلاکت باز خریدند فرخ آباد و غیره محاللات شانزده لکه روپیه با احمد خان و غیره اخوان و اولاد و نگش بر محبت مشدود دیگر محاللات اخلاف علی محمد خان بطور بال گزار سے سپرد آنها شد و بعض محاللات نگش ضبط سرکار وزیر و بر سر تخفویض مرسته گردید چون نواب وزیر را ازین مهم فریخته میسر آمد در سواد صوبه اوده پر تو و رود افکنده تا بنیارس بنا بر بعضی وجوه نزول و جلال نمود و در قطع این مراحل پرستجی پت زمیندار پرتاب گده را که دم اخلاص با فاعنه زده بود و بعد ظفر یافتن وزیر بلاز متش آمد علی بیگ خان شقی حسب الامر وزیر از هم گذرانیده

ذکر حضرت محمد بن امیر الامیر ابان بن محمد بن قنبر

سویا جمیر که اول بوزیر الممالک صفدر خنک عنایت شده بود بایا که آباد نیا بر قرب جوار صوبه او ده تبدیل یافتند الله آباد بوزیر
 و اکبر آباد بوزیر جمیر با سیر الامرا ذوالفقار خنک مرمت گردید و در سنه احدی دستین فمانه ثقه الالفت ازل سال جلوس
 احمد شاه زاجه تخت سنگه را محور که فی الواقع در عهد خلیف از جمیع راجه سار جیو تیه متهماز و به جرات و دلش هر شاه
 واقران خود بی نظیر و انبار بود اراده انتزاع ملک مور و نه آبائی خود که عبارت از جود هم بود میر تیه نسبت از دست
 راجه رام سنگه سپر امی سنگه برادرزاده خود بختور پادشاه آمده ذوالفقار خنک را ترغیب رفتن بصوبه جمیر بر سر غرض خود
 در ضمن آن اظهار بندوبست آنجا نموده خود بناگور که دار الملک او بود را بسته شده بود ذوالفقار خنک با میدرفت و اما
 او در او اخر سنه یک هزار و یک صد و شصت و دو هجره با چارده پانزده هزار سوار و سرداران نامدار مثل علی رستم خان
 برادرزاده میز مشرف مشهور و حکیم خان خلیفگی معروف و فتح علی خان پسر ثابت خان حاکم مشهور کول که آنرا خطای ثابت
 یافته بود و محمد شجاع خان و سید عبدالعلی خان بهادر خالو سکه فقیر که بعد بر آمدن از قلمرو مهابت خنک چنانچه خانه و قلع
 نگار در دفتر دوم اشعار سبک آن نمود چون پشاه جهان آباد رسید ذوالفقار خنک آرزو سکه تمام رتین خود کرد اینده ساله
 سه چار صد و سیار داده بود و دیگر اسباب ریاست مثل فراس و انیال و غیره همه از دولت زناقت مهابت خنک میآید
 و میر علی اصغر کبری که ذکر او در ضمن احوال مهابت خنک گذشت و مبارز خان و غیره هم بر آمد ایام عاشورا سکه محرم را در
 قصبه پاژودی گذرانید و شروع سال شصت و بیستم از نامه دوازدهم هجرت از آنجا کوچیده در موضع تیم راسه که در علقه جا
 و راجه سورجیل قلعچه محقره از گل در آنجا ساخته شد و دس از ملازمان خود را متعین آنجا مست داشت منزل نمود فوج مقدمه
 افواج امیر الامرا با قلعه مذکوره پیمیده مردم راجه سورجیل را بد کردند و امیر الامرا ابایه همین قدر خوشنود گردید و شادویانه
 نواخت و داخل خیام گردید در آن منزل مقام نمود چون صبح اراده نار نول نیا بر تیه رفتن جمیر بود بار و نه روانه قصبه
 مذکوره گشت بعد سوار سکه امیر الامرا که فکر صحیح و راست داشت نسخ اراده جمیر و تیه بندوبست صوبه اکبر آباد و کادش
 بار راجه سورجیل جاث در خاطر سه برزده سوخ یافت و بهما بنجامر سواری علی رستم خان را که سردار و هزار سوار و هزار اول بود
 و فتح علی خان خلیف ثابت خان را که با هفتصد سوار رفیق و بهمنان علی رستم خان در سوار سکه بود و حکیم خان را که با دو
 سوار رفیق و عاخب میمه و مبارز خان را که با همین قدر مردم صاحب میسر و سید عبدالعلی خان بهادر شجاع خنک میسر
 علی اصغر کبری را که مخاطب بمتناز خنک و چند اول مقرر بودند طلبیده بزم هشاره آراست هر چند همه سرداران با اتفاق
 عرض داشتند که تا ویدن با جاث مناسب نیست با بخت سنگه چنانچه وعده بود و او هم روانه شده خنک میسر رسد با اتفاق
 اول از بندوبست جمیر انقراض باید نمود فوج هم تا آن وقت تجربه با می خنک حاصل کرده و لیر خواهد شد بعد از آن با اتفاق
 بخت سنگه و دیگر راجه با سکه آنجا بندوبست اکبر آباد و تیه سورج مل جاث با حسن و جوه توان نمود آن جا بل خود را سکه
 هرگز نه پذیرفت و ابرام تمام در کادش با جاث نمود و شتر سواران را فرستاده بار و نه خود را با ز پس طلبیده سرداران هم ناچار
 حسب الامر بار و نه خود را طلب داشتند نصف روز بر آمد چون بار و نه مردم رسید از اراده نار نول انصراف نموده لبره
 سو با چند منزل کرد شب در آنجا آسوده صبح فتح علی خان را با مردم اردود علی کار خانها نیا بر آید و نگی فرستاد جاث
 افواج آراسته خود را فرستاده خود هم در عقبش بجلت آمد بعض افواج جاث بعد نصف النهار از دور گردید و خود نمود فوج
 چون لیاصله دو سه کرده بود ذوالفقار خنک اطلاع داد که گوی تیار و مردم دانه دگاه بار نموده و اعیه معاودت دارند لیر

ذکر حضرت محمود میر الامیر ابوبکر ذوالفقار جنگ بگرفت

بعض اینوای را به جمل نمودار گشته سردار دیگر کلبک من تعین شود تمام مردم محفوظ بشکر رسند علی رستم خان که مقدمه همیشه
 و سردار عمده بود باین کار متعین شد تا آنجا برسد چند ساعت از روز باقی ماند حکیم خان خوشگلی که بحسن سلیقه مشهور و از معروفان
 و سردار عمده و اندک مرغب سکا ویدن با جاٹ بود و بنا بر پاس آبرو و سکه خود بے آنکه ماور شود نیز رفت مقتصد سوار اولوس
 و بجان زمان از قفقوس رسیده با او ملحق گردیده بودند القصد تا رسیدن این مردم دو ساعت روز باقی ماند که حکیم خان پنجم
 پیلر رستم خان فرستاد که شام شد باید برگشت ادگفت فتح علی خان از من پیشتر استاده اول او را باید گردانید هر دو با اتفاق
 نروا و زنته آنها نهند او از غرور و حماقت گفت صاحب بروند من هم می آیم هر چند گفتند سو و سکه نکر و چون روز گذشت
 باز به ذوالفقار جنگ پیغام فرستادند که فوج جاٹ رو برو استاده اگر برگردیم احتمال خطر است آنکه همین جا
 خیمه زیم و آنجناب هم همین وقت مع کل لشکر با ملحق شوند امیر الامرا خود مرد و خفیف العقل خود بود قبول نکرد تا که معاوض
 نمود روزگتر از ساعت بود که برگشتند مردم که از دیرین جنگ و گشت کشیده منتظر بودند و جنگ نا دیدگان این فوج زیاده از تجربه گران
 بگردان صرف از میدان اکثر سکه بر سر گرفت جسته پیش قدمی آغاز نهادند و توپ خانه را پیش انداختند که مبادا در تاریکی
 شب عقب مانده ببارت رود و فوج جاٹ بے انتظامی آنها دیده بر کمر آنها زد دسته بعد دسته چنانچه جاٹ ترحمت کرده بود
 اسپهرا رغان داده و متصل رسیده زیر شک اش بار بندوق سے گرفت فیل علی رستم خان اضطراب آنکه حکیم خان
 باهتنام بسیار خان مرقوم را بر فیل خود کشید بخیر فاستن فیل گوئی حکیم خان رسیده بصره عدم رسانید در شلک دیگر
 علی رستم خان نیز مجروح گردید و شکست بر فوج امیر الامرا افتاده اکثر سکه مقتول بر سر مجروح و مضطرب بلشکر گاه
 رسیدند با اضطراب عجبی لاق امیر الامرا و شکر بیان گردید و قراولان جاٹ گرد و کشتور شل بسیار نموده امیر الامرا را نوسه
 در بوته اضطراب افکندند که داعیه بدر رفتن از لشکر نمود میر علی اصغر کبری و دیگر رفقا پایدار سے نموده بوعید و تودید نگذاشتند
 که ذوالفقار جنگ از جا سکه خود توان جنبید چون جاٹ را براسه حفظ خود از بدنامی کشتن و لبش امیر الامرا منظور بود و
 روز شورشیه داشته بوساطت فتح علی خان که با او معرفت داشت پیغام مصالحه نمود امیر الامرا منقتم شمرده قبول نمود راجه
 سورج مل پیر خود جو اهرن را بلا زمت امیر الامرا فرستاد و شرط چند در میان آورده مصالحه کرد و از آن جمله بود که درخت
 پیل نبرد و امانت سعاد او نکلند و امیر الامرا صلح کمال امانت قبول فرمود سورج مل وعده کرد که اگر از نارنول پیشتر نروند
 و بشوره او کار کنند پانزده لکه روپی معامله امیر از راج پوتیه فیصل کنانیده رسانیدن مبلغ مذکور زمه او باشد با این مواعید
 از حرکات سفیهانه خود پیشانی کشیده از حدود اکبر آباد و ملک جاٹ انصاف و لبروت نارنول نصبت واقع شد راجه سورج مل
 دو سه کرده از لشکر ذوالفقار جنگ دور فرود سے آمد و کلا آمد و رفت داشتند تا آنکه متصل بنارنول رسیدند در آنجا راجه بخت سنگ
 آمد و ذوالفقار جنگ استقبالش نموده آورد راجه مذکور امیر الامرا را بر اطاعت جاٹ ملامتها کرده بنا بر غرض خود دلالت بر رفتن امیر
 نمود و ذوالفقار جنگ نصبت او پذیرفته اطاعت راجه بخت سنگ فرمود باث باد لگ اراده امیر ترک رفاقت امیر الامرا گفته بجا
 نزد برگشت و امیر الامرا با اتفاق راجه بخت سنگ روانه امیر گردید چون متصل باجمیر رسید حسب الاشاره راجه بخت کرده ایلیا کرده
 داخل گو کل گماٹ که نهایت نزدیک بشهر امیر است گردید و از آن طرف راجه بخت سنگ سپه راجه ابھی سنگ معروف بدیهو کل سنگ
 با اتفاق راجه ابھی سنگ سپه راجه و امیر راجه سنگ سوار سے بال لشکر گران و توپخانه قراوان که اغلب کتر از سه هزار سوار نمود
 از جو و سپه و جنبید و بمقابل امیر الامرا رهکرا شد و ذوالفقار جنگ نیز چند روز در امیر رسوده با اتفاق راجه بخت سنگ دیند گت آمد

منزل اول بر پیکر شد و ثانی قلعه شیر سنگه و از آن جا بمرسته و از مرسته تا بموضع پاره دوسه بار تلاقی عسکرین اتفاق افتاد چون بار اول جنگ اول از طرفین با در رکاب گذشته سوار و ره سپر گشتند بخت سنگه امیر الامرا را آگاه ساخت که از سبب سرزمین بعرضه دیگر میل نباید فرمود چه طرفی که روسی فوج سرکار است راجه رام سنگه توپ خانه با قراط پاره را القفار جنگ که خبره ستر تا سخن شنیده است جواب پوچ که میدان بطرفی که رو کنند نمی گردانند گفته همان طرف راند و راجه بخت سنگه طلحه از فوج ذوالفقار جنگ صدمه توپ خانه چیده را بر کنار گذرشته رلهی شد افواج راجه پوتیه که پشت سرتوپ خانه استاده بود خموشی گزیده تباهل دو قاربتا ده و چون فاصله در میان کمتر ماند یکبار شلک توپ خانه بر فوج ذوالفقار جنگ سرداوه آتش با سبب پایان نمودند و جمع یسے از آن زمان نادان امیر الامرا سبک ستر بر ستراک خون غلطیدند بعد تسکین رنج میزدان ازین طرف نیز شلکی حسب المقبول و عمل این سینه که وقت نصف النهار چون توپانها بیت گرم شدند و ناکره حرب افسردگی پذیرفت در فوج راجه پوتیه مخصوص دوران میدان که تمامت آب بمرسته اتم و اکل است رفقا سے امیر الامرا بنا بر سبب آب مضر بگشته و فحش آب اکثر سے تا نزدیک لشکر رام سنگه رسیدند راج پوتیه اثر عطش از سبب آنها دریافتند از چاه با بدست فلان خود آب کشانیده اسپ سوار را امیر اب گردانیدند و گفتند انجا برگردید که میان ما و شما جنگ است حکایت احوال ذوالفقار جنگ و آب دادن راج پوتیه بدشمنان نهایت صحت دارد چه سمعیان علی خان بهادر و خلف عبدالعلی خان برادر بخالوزاد فقیر در آن سفر فریق و شریک آن لشکر بود فقیر از زبان او استماع نموده سبب تحریک شیدان بصفت راجه پوتیان از عجایب اوصاف و محامد اخلاق است او تعالی جمیع اصناف اسم عالم را صفات حمیده و اخلاق پسندیده کرامت فرماید بچوده و احسانه از سبب پاره چوده پور فاصله که دارد شاید زیاده از بسیت سبب کرده و پیش از دوسه منزل نخواهد بود و از بهانجا ذوالفقار جنگ بنا بر لقب سفر و حرج جنگ و لشکر بستوه آمده چون برسات هم نزدیک رسیده بود قاصد مصالحه و معاودت بطرف اجمیر و در اختلافه گردید سرخند بخت سنگه گفت که بند و بست این صوبه از عالم امور و مغلوب ساختن راجه با سبب اینجا که روسا سبب دیرینه سبب و عهد این ولایت اند نشان بجمال دبلند آوازنگی در عالم است و ثمرات شالیته دارد چه اینها سرگاه مطیع و متقاد شوند قوت بسیار و نهایت اقتدار بر امیر الامرا خواهد بود و بند و بست صوبه اکبر آباد و گوشمال سورج مل جاث بسهولت و آسانی میر سے تواند شد معین نیفتاد و راجه بخت سنگه در عرصه این جنگها با آنکه سپر بولگر نهان نیز با عانت رام سنگه و امیر سبب سنگه آمده بود ترددات نمایان در آوردن زسد و گم نموده جو سردانان سبب و دلیر سے خود ظاهر ساخت چون امیر الامرا بنا بر مصالحه گذشت بخت سنگه کنار گرفت و مرسته نیز از رام سنگه و اب سبب سنگه گشت شده رفت امیر الامرا را سبب لک رو سپید بست آمده با سبب معالجه با شتال نقد و جنسی سبب انفصال یافته بود موعود شد که اینقدر فلان و اینقدر دوران مکان خواهد رسید و امیر الامرا ذوالفقار جنگ از سبب پاره مساودت نموده با جمیر آمد اصل سبب عجلت در معاودت آن بود که خبر شکست وزیر المملک صفر جنگ شنیده از سفاهت قاصدان شد که بشاه جهان آباد رسیده بمرسته وزارت بر سبب نماید و مر سبب عقل اقتدار خود نفهید تا از انجا بد سبب برسد وزیر بشهر ندکور رسیده سامان و اسباب ریاست و حردب زیاد تر از اول میاگردانیده بکار خود شتافته و بر اید اطفر یافته بود و خالوسے فقیر تلون ذناباحت نمیبها سبب امیر الامرا دیده از نوکر سبب در جاقش قبل از ارافه مساودت او مستغنی گشت اما چون درین سفر زیر بار اخراجات غیر ضروری سبب با امید توستی شده بود و فقیر در ایصال بعضی اسباب تجمل خود را فروخته بقرض خواهان سپاه و غیره داد و خود پیشتر روانه شاه جلن آباد گردید و در آنجا رسیده رفتن وزیر جنگ احمد خان بگش بعد قتل اجه نول را سبب شنیده دوسه روز در شهر شاه جهان آباد آسوده متعاقب وزیر سبب

ذکر بعضی سوانح دکن و محل حال ناصر خبگ و خبگ از مظفر خبگ

گردید در قصبه کول لشکر گریخته وزیر را دید خبر شکست او شنید چون وزیر ہم رسید چنانچہ الامرت او حاصل نموده ہمراہ او شاہجہان آباد آمد مشورہ طلب باو آشتن فرستہ دراجہ بخت سنگ با عانت او داد چنانچہ گذشت و یکسال و چند ماہ امیر الامرا درین سفر گذرانیدہ اول سہنہ کینزار و یکصد و شصت و چار ہجرے داخل دارالخلافہ شاہجہان آباد گردید و بحسب قلت زر و کثرت فرج کہ در اہم آوردہ کار سے از پیش نہر بدیون سپاہ گشتہ اکثر اوقات در تقاضا سے آنها گرفتار و اغلب از منہ در شور و غوغا سے ملازمان گذرانیدہ از راہ سیاحت امید اعانت پزر سے از پادشاہ داشت چون بعل نیاد از کم و صعلکی سخنان سبک ورق پادشاہ و جاوید خان بجانہ خود زشتہ گفتن آغاز نہاد و باین قدر ہم رسفے نگشتہ روز سے در کمال آشتگی ارادہ دربار نمود و بر اسب سواری گشتہ و نیزہ در دست گرفته داخل در دولت سرکشاہ سے گردید و اعلیہ آن داشت کہ بحضور پادشاہ شکوہ ہا سے بوجہ تنگ گوئی نماید نوایب ہا را جوید کہ در ان عصر ناظر دولت سرکشاہ سے فودار المہام سلطنت بود و قوت یافتہ منع نمود کہ در حضور نیاید امیر الامرا از کورنش ممنوع گشتہ آشتہ تر شد و ہر چہ در دلش گذشت بیزبان آوردہ منقلب بجانہ خود برگشت متعاقب چو کے پادشاہ ہا سے ضبط امولش رسید و از اوج جاہ و اقبال سپاہ ادبار و وبال گرفتار گردید و خدمت امیر الامرا سے بر اسے فاضل الدین خان فیروز خبگ خلف کلان آصف جاہ کہ در حضور وہ نیابت پدر برین کار ما مور بود مقرر گشتہ خلعت یافت و ذوالفقار خبگ مغزول منرد می گشتہ

ذکر بعضی از سوانح دکن کہ درین سال تا او آخر سال شصیت و چارم از ما تہ دو از وہم ہجرت رو سے داد و محل احوال ناصر خبگ و دوم آصف جاہ و حروبیکہ اورا در ان نواح اتفاق افتاد

ناصر خبگ نظام الدولہ بہادر خلف دوم آصف جاہ جوان صاحب جرات و ہوشیار صاحب قنیت بود و استعداد شعور و شاعر سے ہم بقدر داشت با وجود جوانی و دولت خالص از محامد اوصاف نبود و در نیابت پدر و بعد انتقالش کہ باصالت در دکن تکمیل یافت مرہبہ بار اکثر بضرپ دست خود مغلوب داشت چنانچہ انشا اللہ تعالیٰ در ذکر غنیم باجمال اشارے بان خواہ شد و رعب او در دلہا سے رؤسا سے مرہبہ بنوعی مادام الحیات اوستوسے بود کہ بالاتر از ان تصور نیست و تا او زندہ بود مرہبہ با از خود بیرون نگذاشت در سہ شصت و دو از ما تہ دو از وہم حسب المطلب احمد شاہ تانزبہار سیدہ باز بنا بر منع پادشاہ و فتنہ مظفر خبگ خود نمود و با سفا و ہزار سوار جہار و یک لک پیادہ بغرم تبنیہ مظفر خبگ لو اسے غریمت را فر داشت *

محل احوال مظفر خبگ و خبگ با ناصر خبگ اول مظفر خبگ یافتن و آخر خدیج رفقا تک بجا خود بم آخر شتافتہ

مظفر خبگ نام اصل او بدایت محی الدین خان است و نسب او بدو واسطہ بسعداقتہ خان وزیر اعظم شاہجہان میرسد و دختر زادہ آصف جاہ نظام الملک ست در عہد آصف جاہ بصوبہ دار سے بیجا پوسے پرداخت در عہد نظام الدولہ ناصر خبگ خالو سے خود در زمانیکہ حسب المطلب احمد شاہ قاصد سے گشتہ تا بہ نزد ارسیدہ بود و پہلک سے بغے و خود سے پیو دین دو خان عرف چند از رؤسا سے نوایت ارکات با و پیوست و بگرفتن ارکات تحریر نمود مظفر خبگ رو بار کات آورد و در ان با فرج عظیمی از فرانسس پلچر سے بواسطت چند امیراہ گرفتہ بر سر انور الدین خان شہامت خبگ گوپا موسے کہ از وقت آصف جاہ عالم ارکات بود رفتہ شانزدہم شہبان سہ اشہی وستین و ما کہ عبدالالہ معرکہ کارزار گرم نمود انور الدین خان پاسنے شہانت و سیدہ انقشورہ ساغر مردان سے مرگ چشید ناصر خبگ با ستماع این خبر بہ تبنیہ مظفر خبگ با فرج دریا موج و اسباب مو فو ناز لو ننگ آباد

تا بند پچھلے سے کہ پانصد کبروہ جریسے استبحال رسید بہت دشمنی و سستی رہا تا بعد الا ان سے حرکت ڈال
 آراستہ نیا نیا لطافت الہی پر پریم اعلا م ناصر خجک و زید مظفر خجک زندہ دستگیر کر دیے ناصر خجک نو سو برس شمال و در رکات گذرا سید
 افغانہ کرناٹک ہمت خان وغیرہ کہ درین بساق ملازم سرکار ناصر خجک بودند حقوق نمک خوار سنگ و تربیت فراموشی کرد و بطریق
 دمال خیالی و غائبانہ کے نعمت خود در دل مرتب ساختہ با ناصر خجک نزدیک و کر یا خند و با فرانسسیان پچھلے سب سے پاختہ ہفتہ ہم
 محرم جناب نجوم و شانزدہم جناب رویت سال ہزار و صد و شصت چہارم ہجر سے شب تون اور دہ ہمت خان کہ در قالب
 اخلاص قاصد استیصال او بود نزدیک آمدہ و بدوق بدست خود بطرف ناصر خجک سردا دہ آن سردیر القہر اعلا م را مہانت
 و انقلاب غریبے رویداد یعنی از مخلصان ملازم توفیق یافتہ حید اور اتا بروند شاہ برمان الدین غریب رسانیدہ فریب قہر پیر
 آصف جاہ مد فون ساختند میر غلام علی آزاد مخلص بلگرامی کہ نہایت اخلاص و اتحاد با او داشت تاریخ رحلت او چنین یافتہ
 ابیات نواب عدل گشر عامے جناب رفت * فرصت نداد تیغ حوادث شباب رفت * در ہفتہ ہم ز ماہ محرم شہید شد *
 تاریخ گفت نوہ مگر کے آفتاب رفت *

جلوس نمودن مظفر خجک بر سرند ایالت دکن و بعد دو ماہ انتقام
 اسلئے در گذشتن قاتلان ناصر خجک ازین جہان پراشتوب و فتن

چون روز ناچہ زندگانی ناصر خجک دست فلک در نوشت مظفر خجک کہ عقیدہ ہمراہ بود بریاست دکن اعلا م رفت بر افراتشت
 و با تفاق افغانہ تک بگرام و فرانسسیان از پچھلے سے عازم حیدرآباد گشت قتل سببے مانند اسباب انتقام نظام الدولہ ناصر خجک
 مہیا و آمادہ گردانید و در دل مظفر خجک و افغانہ مواد تفاق باشتاد ہجر سیدہ روز کے کہ گل زمین لکریٹے مظفر خجک حیا شد
 ناخوشیہا باطن لطافت بزور کرد مظفر خجک با اعتقاد فرانسسیان قاصد پیکار ہمت خان کرناٹک وغیرہ اشرا رگشتہ بعد دو ماہ
 کامل از قتل ناصر خجک ہفتہ ہم بریج الاول سال مذکور بارادہ خجک سوار گردید ہمت خان نیز با ابنوہ بسیار ستود تیار گشتہ
 بقابلہ شانت کارکنان قضا و قدر قتل ناصر خجک را یک قلم سجاک ہلاک علطائیدہ ہمت خان و اعوان او مع مظفر خجک سید
 کشتہ افتادند مظفر خجک اول کسیست کہ توسل بنصرا را حستہ برامثال و اقراں خود قلب خواست و در ایام چند روزہ تسلط
 خود را داس را کہ برہمن سیاہ فام سیکا کول و در ذیل او با مستعدیان نظام الدولہ ناصر خجک داخل بود چون در قتل ناصر خجک و حید
 بسیار لعل آوردہ کہ خود را بر فاقہ مظفر خجک محکم بست براجمہر گناتہ داس مخاطب ساخت مظفر خجک طالب علمی داشت اما
 خود ستانی بسیار میکرد و ملازمان ہر چند در تصدیق او مبالغہ ہاسے نمودند او ہنوز قبیلے سے نہ شد در ایام ریاست دو روزہ اس
 با ناسیے را و با فوسجے از پونہ بر سر او رنگ آباد رفت و رکن الدولہ ناظم اسجا پانزدہ لک روپیہ دادہ آفت اور ادفع ساخت

ذکر جلوس نمودن سید محمد خان بہادر ضلالت جنگ برو سادہ ایالت مالک دکن بتقدیر خجک او و دوون المنین

چون مظفر خجک با انتقام خون ناصر خجک در پے او شانت و ہمت خان وغیرہ افغانہ کہ دشمنان دو دہ آصفیہ شدہ بودند نیز ادارہ
 مہراستہ عدم شدند بعد این ساخنہ راجہر گناتہ داس خود بخود وکیل مطلق گشتہ فرانسسیان را کہ مظفر خجک منین خود ساختہ بود
 مستمال نمودہ بنید محمد خان ضلالت جنگ خلف سوئے آصف جاہ را بریاست قبول نمود و خود مع جماعہ فرانسسیان ملازم

او گفته قاصد رنگ باو شد و سید محمد خان ایام برشکال را بخاک آلوده یازدهم ذی الحجه سنه یک هزار و یکصد و شصت و چهار هجری بقصد تنبیه بلای راواز
 اوزنگ آباد برآه و احمد گرا بر لنگاها عساکر ساخته از آنجا متوجه پونه گردید بالاسب را و با چاه هزار سوار بقابله پیش آمد سید محمد خان خجک گنان
 با آنرا با قریب پونه رسید و آبا و بیام پیشه را که در راه واقع بود سوخته با خاک برابر کرد درین محاربه فرانسویان با لشکر توپخانه خود دوازده
 نوا در سیه بر آورد و مخصوص شب چهاردهم محرم شروع سال شصت و پنجم از آنکه دوازدهم که تمام ماه منخسف شده بود و افواج سرشته اکثر مع سرداران
 مشغول پیشتن خاص آن وقت بودند مشغول زد و جمع کثیره از مجاورت ربابان کنگه توپخانه سوخته رهگذر سسے سر سسے آخرت
 گردید با سبب آنکه در پیشتن خسوف بود بر سینه سردار پادریان بر نه پشت سوار شده فرار از آن عرصه وسیله نجات و حیات خود
 ساخت و ادوات و آلات پیشتن که از طلا داشت بختیمت طبعین و اهل اسلام و غیره درآمد اما بسبب نفاق خانه برانداز انجام این
 ترود و تلاش مصالحه بر آید بود که با صلابت خجک بهادر لعل آمد صلابت خجک بعد انفعال متوجه حیدرآباد شد مردم سپاه در میدان
 بجای سیزدهم جماد کے الاخرے سال مذکور راجه رگناتہ داس را کشتند صلابت خجک حیدرآباد شانت و حسب طلب او
 این الدوله و مصمصام الدوله با اتفاق از اوزنگ آباد رسیدند کالت مطلق برکن الدوله تفویض یافت اما گاه خبر رسید که ایلیک
 فیروز خجک خلعت صوبہ دار سے دکن یافته سے آید رکن الدوله از کالت پہلو سے تھے کرده بکر و حیدرآباد نزد جانوبه سے بالکل ایک مقصد
 آنکه امیر الامرا با اتفاق ہو کر سے آید بوساطت جانوبه سے ہم بوساطت بالاسب سے که با او از عهد آصف جاہ رسلطنت و شہنشاہ
 سرشته موافقتی بدست آرد زمانیکه رکن الدوله از حیدرآباد روانه شد مصمصام الدوله هما سجا ماند و بصوبه دار سے حیدرآباد
 صلابت خجک امتیاز و اختصاص یافت چون امیر الامرا در اوزنگ آباد انتقال نمود ہو کر ملہار که سند ملک خاندان سیکر و
 جانہ از امیر الامرا فیروز خجک گرفته عمل خود نموده بود با صلابت خجک که بار آده مقابلہ برادر خود فیروز خجک برآمده بود چپہ سید
 ممالک مذکور از صلابت خجک ہم حاصل نمود بعد از آن رکن الدوله از کابل آمد و بعد صلابت خجک پیوست و بروکالت مطلق تمام
 شد و مصمصام الدوله را مطلق ساخته باوزنگ آباد فرستاد چون ایام برشکال نزدیک رسید رکن الدوله و صلابت خجک
 باوزنگ آباد آمدند *

ذکر بعض سوانح حضور بسالها سے مذکور *

دو ماه محرم یا صفر سنه یک هزار و یکصد و شصت و چهار هجری سے راجه ایسری سنگه پسر راجه جے سنگه سوانی فوت شد و شہرتے دارد
 کہ کے زہریش داد و رانا راجه او دیو پور ہم درین ایام درگذشت و سہرین سال بمقدم محرم کہ ناصر خجک در شہر ان فرانسویان
 بدست افغانه لازم تک بگرام خود چنانچه مذکور شد گشت او آخر صفر سال مذکور این خبر بحضور رسید و غازی الدین خان
 فیروز خجک برادر کلان ناصر خجک ماتش گرفت روز جمعه غره برج الاول سال مذکور از حضور یغنا بیٹ خلعت ماتمی تسلیم یافت چنان
 از محبت حضور نفور بود و سبب نظامت دکن بجای ناصر خجک شد امر بحضور بدخواست پیشکش در تعویق سے و فلند
 آخر روز چهارشنبه ششم ریح الاول سال مذکور بجای خلعت صوبہ دار سے دکن بتقریب کہ مذکور میشود سرفراز سے یافت *

ذکر ورود صفدر خجک و رسنه خمس و ستین و مایه بعد الالف بحضور حسب طلب پادشاہ و ارکان
 سلطنت و سہ فرازی یافتن خان فیروز خجک بصوبہ دار دکن بدون پیشکش باقتضا قسمت

محمد شاه ابدالی پخته حسن و ستین و دایه اید الالف مرتبه چارم قصد سیدوستان نموده بلاهور آمد معین الملک سدر راه از گردیده تا چهار ماه خبکید چار
صدا داده بخاریات سخت نمود و ابداً را مجال غلبه بر او نمود فی الحقیقه داد و داد و داده آخریه سبب نفاق خانه بر آمدند آینه بیک خان
راجه کوثر امل دیوان که سخن در آنجا نقشان بود نقد جان در باخت و معین الملک بناچار مغلوب شد تا آنکه پیش آنکه چون خبک هتدا و یا
آدینه بیک خان میل بر انگیزد در قالب دوستی و دشمنی آغاز نهاد و معین الملک صلاح داد که الحال از سرک سیر و ن باید که نزال عرض نمود که
بلد و روز همین جا پا فاری شود ابدالی تنگ آمد خود بخود میگردد و از ساجت آدینه بیک خان و جرات جوان که معین الملک است غرور بر
زینکه تقسیم داده اند که بیشتر راند و کوره با خشت پز که جا خمر تفع و توپا معین الملک بر او قائم بود خاک گشته مردم ابدالی مع شتر را از
بر آنجا با قائم شدند و با شکار آدینه بیک خان ابدالیان به طرف معین الملک از وحام نموده زور آوردند در آنوقت آدینه بیک خان معین الملک
صلاح بود که کوثر امل را بیک با میطلبید چون کس طلب او رفت او گفته فرستاد که دیروز عرض بنده پذیرا نشد الحال اگر من از اینجا بگریزم و او
شوم شکر میگردد و فوراً شکست رو میدهد چون عرض بر معین الملک تنگ بود و آدینه بیک خان عمد آتسامل در خبک و ترغیب در
طلبه شستن کوثر امل می نمود و او ناچار باز تا کید طلبید کوثر امل بضرورت سرداران لشکر خود را نصیحت بیاید آروشبات قدم نمود و نایل خود
بطرف معین الملک راند تا صد در میان بقدریک کرده بود همین که خد قدم راه رفت دید که رو سرداران برگشت شکست لشکر نهاد
ماچار باز گشت چپکشتها دلاورانه نموده ابدالیان را اگر زاننده در تعاقب آنها می رفت که گوی بندوق بسرس سیده جان بجان آفرین
تسلیم نمود چون کوثر امل دیوان دارالدوله و معتد علیه بود آرزو شده شدش تمام لشکر مغلوب گردید و معین الملک ناچار شهر گشته بیفتی عمد
را با پیغام مصالحه فرستاد احمد ابدالی جهان خان را بستاند معین الملک را بکمال عزت طلبید هت معین الملک ناچار بلازم است احمد
شاه ابدالی فرست احمد شاه او را مورد عیس مرام گردانید و از طرف خود نیابت لاهور داد و عطف عثمان سمیت کابل مقصد یار که مرکز دو لشکر آفرین
نمود و صوبه بامکتان و لاهور از فکر و سلاطین با برینه منتزع گردید در ممالک محروسه ابدالی محسوب و فسلک گشت در میان او ان که ابدالی
در لاهور با معین الملک می خبکیده قلندرخان را بطریق سفارت نزد احمد شاه بنشاه جهان آباد فرستاد احمد شاه و امر آن خضوع را آمد شاه در آن
تسکزل ساخت احمد شاه و امر آن خضوع وزیر الممالک صفدر خبک را با برام و الحاح تمام علی التواتر نوشتند که هو لکر لهار و غیره انونج را با خود
ستفق ساخته به معنای برق و با خود را بجنور سنانیده بدفع شاه در آنجا باید بروخت وزیر الممالک هو لکر لهار را بوعده زر خطر همراه گرفته در راه
رجب سال مذکور خود را بنشاه جهان آباد رسانید جا و دید خان ناظر که مخاطب بنواب بهادر و مدار الهام سلطنت گشته بود و دیگر امر آن نفاق
کوته اندیشی تمیز رسیدن صفدر خبک با شاه درانی صلح کرده و هر چه او خواست پذیرفته و عهد و پیمان در میان آورده قلندرخان
ایلیه را مرض نمود و وزیر الممالک صفدر خبک در هم چسبید نهایت آرزو گشت و گفته فرستاد که سعی هو لکر را با یاد استد کاشتا بوعده
و ایصال زر بسیار همراه آوردم حالاً تقاضای هو لکر را چه چاره کنم و از فرط بے دماغی داخل شهر شده بیرون شهر لب دریا کجمن مخیم ساخت
درین ضمن چنانچه نگارش یافت خان فیروز خبک را بعد گشته شدن ناصر خبک در بچلچورسک و احمیه صوبه دار سسک دکن و بر آن
از خضوع و قسم خاطر گشته است اسناد و خلعت خدمات آنجا شد امر آن خضوع بدو بی شکستش را نمی شدند و او سبب دادن چیزی
سے خراست درین وقت قابو یافته پادشاه و ارکان خضوع التماس نمودند که اگر صوبه دار سسک دکن بدون شکستش بکن عفا
شود هو لکر را بوسع که دائم از تقاضا بپزیم و امر که زرموعود از شما نخواهد پادشاه و امر سسک خضوع بصد جان و رضی شده
صوبه دار سسک دکن بجان فیروز خبک تفویض نمودند او پس خود را تا سبب ایلام را می در خضوع گذاشت و هو لکر را همراه خود گرفته
سوم رجب سال مذکور عازم مقصد شد

ذکر داخل شدن وزیر الممالک در شاهجهان آباد و جلاپید خان را کشتن از راه عناد و

شروع ہنگامہ با و فساد

وزیر الممالک بعد رفتن فیروز جنگ و ہولکر بدکن غرہ ماہ مبارک رمضان سال مذکور داخل شاہجهان آباد شد اما از خود راستی جلاپید خان داقتدار اور در مہام سلطنت وصلحے کہ با اید اسے نمود۔ لاہور و ملتان را باد و اگداشتند و وہن عظیمی در شان سلطنت رویداد نہایت آزرده خاطر و از اتفاق جلاپید خان با او ہم بانی ما در پادشاہ و اختلال اینجا در امور جہاندار سے مکدر سے گذرانید و پادشاہ بامرا در خود و غیب جلاپید خان مان خان قوال غالی می خود را کہ از اجلاف بود ہفت ہزار سے کردہ خطاب مقتصد الدولہ بہادر و اسباب امارت و حویلی عمدۃ الملک مردم بخشیدہ بعرضہ آورد و در زمرہ امران سلک گشتہ بچشمی با عطا امر امیر سنا۔ اگر چه بعد عروج با اکثر مردم نیکی و احسانا نمود و خاصے از بعضی خوبیا نبود لیکن وزیر الممالک ازین کار کہ موجب نصیحت پادشاہ و سختی امر ابو و دلنگ تر گردیدہ قاصد وضع جلاپید خان گشت و در ماہ شوال خواجہ سر اسر مذکور را کہ از غرور سر فلک کشیدہ بود بہانہ ضیافت و رعایہ خود طلب دہشتہ بکشت علی بیگ خان نسیمی کہ شتاب جنگ خطاب داشت بزحم کار و اور از ہم گذرا۔ راین امر موجب دغدغہ خاطر احمد شاہ گشتہ بانتظام الدولہ و غیرہ در باہن تیغ گردیدہ فکر بہمزدن او ضاع وزیر الممالک پیش نهاد خاطر ساخت

ذکر وصول خان فیروز جنگ باوزنگ آباد و درگذشتن از جہان بہوت فجاہ بتقدیر خالق عباد و

خان فیروز جنگ بعد طے مسافت مع ہولکر ملہا رہیم ذمے قندہ سال مذکور داخل اوزنگ آباد شد و رسید محمد خان بہادر صلابت جنگ کہ در حیدر آباد بود بقصد مقابلہ و مدافعتہ برادر قطع مسافت پیش گرفت ہولکر مرہبہ قابو یافتہ از خان فیروز جنگ ملک خاندیس تمام و کمال جالند از توابع اوزنگ آباد و غیرہ استدا نمود و فیروز جنگ چون تازہ وارد نا واقف بود و امر عظیم مقابلہ با صلابت جنگ و تسلط بر صوبہ ہامی دکن در پیش دہشت سند ملکہا سے مذکور بہر خود حوالہ ہولکر ملہا نمود و ملک عظیم مذکور رفت در دست مرہبہ افتاد چون مقدر چنین بود کہ ریاست دکن بصلابت جنگ بحال باشد فیروز جنگ بعد ہفتادہ روز از داخل شدن اوزنگ آباد بمرگ مفاجات ہفت مئی الحثہ سال مذکور سرا سے غرور را پدرو و نمود و نقتاسے او کہ بتوقعات بسیار سبیل رفاقت پیورہ بود و نہ معلول و مایوس تابوت اور امیراہ گرفتہ بشاہ جہان آباد رسید و لاش را خاک سپردند

ذکر توفیق شدن منصب عظیم امیر الامرائی بخلف فیروز جنگ کہ او ہم بخطاب و فی مخاطبتہ عمار الملک خستہ

سپر خان قیر و جنگ کہ نام اصلی او شہاب الدین بہت و بخطاب مورد فی مخاطبتہ عماد الملک غازی الدین خان بہادر فیروز جنگ لقب یافتہ سخاوت وزیر الممالک صفدر جنگ رفتہ نشست و یتیم ناسے را بحضور او زبانش بجائی رسانید کہ صفدر جنگ بر سر ترجم آمدہ امیر الامرائی از پادشاہ باو دہانید لیکن آن حق ناشناس بے سپاس باوجود طالب علمی و خوشنویسی و زبان دانگتاختہ رشاعر سے و شجاعت، نوعی از شناس بود کہ فزان نعمت صفدر جنگ حقوق عنایت و تربیتش را فراموش نمودہ در مقام عذر و حیلہ درآمد و باطن با خال خود انتظام الدولہ سپر اعتماد الدولہ وزیر و پادشاہ و مادرش ساختہ با اتفاق قاصد برانداختن بنیاد

دولت صفدر جنگ گردید *

ذکر شروع منازعات احمد شاہ با وزیر الممالک صفدر جنگ و استعانت دین بجا ربات و انجام یافتن آبر و سلطنت سلسلہ بابر

احمد شاہ باغوا سے مادر خود و انتظام الدولہ و عماد الملک بوزیر الممالک صفدر جنگ پیغام داد کہ تو چنانہ و فصل خانہ پہلو گذارتے و وزارت چنانچہ باید بتقدیم رسانند صفدر جنگ نفاق پادشاہ با خود دریا فتنہ ترک آمد و رفت دربار نمود احمد شاہ چاہلو سہالو و دلجوئی آغاز نہا و یکبار خود ہم آمد عذرا خواست چون از سر صدق و اخلاص بنود فائدہ بران مرتب نشد و ہما در جواب رسوال گذشتہ سال شصت و ششم از ما تہ دو از دہم کہ ورت ہاسے ظاہر شروع گردید چون شش ماہ ازین سال ہم منقضی گشت انواع حوادث و فتن ظہور و بروز یافت *

ذکر دغا نمودن احمد شاہ با صفدر جنگ و بر آوردن نائب اورا کہ بدار و نگے توپخانہ مامور بود بہ بھانہ و ہیجان یافتن فساد با میان شاہ و وزیر باقتضاسے تقدیر *

صفدر جنگ سنیہ در اندیشہ بود کہ چہ کند جنگیدن با پادشاہ مناسب نمیدیدہ بقاسے خود یا وجود اعدا ندیدہ بر جان خود ہم می ترسید اما حق آنست کہ جرات و دلائی گشت کہ بر اسے چنین ریاست باید داشت و چنان سر داران کہ بار کار ہاسے بزرگ بردارند و از عمدہ تمشیت آن بر آید نیز تبار نعمان فراست کیاستی کہ داشت ہم نہ رسانید و الا فقط عماد الملک کہ طفلے پیش بنود و انتظام الدولہ کہ چین و بدو کے فراوان داشت اگر وزیر کیے از جماعہ داران عمدہ خود را در ابتدا سے منازعت میفرمود کہ سپرد و رالبتہ بیارند آسان بود و اینہا محال نہ داشتند کہ تمرد و نماند نمود اما تقدیر چشم و گوش وزیر را کہ زور ساخت تا آنکہ پادشاہ بمشورہ حاجہ سرا یان و دو امیر مذکور شبی بعد اذقتضاسے ثلثی ازان شقہ بر اسے وزیر بخت خود نگاشتہ نائب توپخانہ را کہ از طرف وزیر پید و بست قلعہ با اختیار او بود طلب داشت و از حضور خود رقعہ مذکورہ بدست او سپردہ تا کید نمود کہ پیش وزیر برود و زبان ہمچنین و چنان بگوید آن ابلہ یکبار عذر سے خواست پادشاہ مبالغہ و ابرام نمود کہ امر ضروریست لازم کہ شمارتہ ابلاغ پیغام نمایند آن قباحت با فہم رقعہ گرفتہ از قلعہ بر آمد پادشاہ بمر دم خود فرمود کہ در ہاسے قلعہ رالبتہ نگذارند او با دیگرے از سرداران و ملازمان وزیر در قلعہ بیاید مردم وزیر را کہ در قلعہ اند طوعا و کرہا اخراج نماید حسب الامر لعل آید صبح توپہای بروج قلعہ را پر کردہ و برو حویلی و داراشکوہ کہ وزیر در آنجا بود و قلعہ بران مسکان اشرف داشت گذارشتہ استعداد مہار بہ نمودند وزیر ناگزیر بعد جواب مہول از انخانہ نقل نمودہ بہ حویلی کہ خود ساختہ و از قلعہ کعبہ داشت منزل نمود و چند روز متامل بودہ آخر جنگ با پادشاہ موجب بدنامی و شہرہ ناک حرامے و نسبتہ رخصت صوبہ ہائے خود خواست احمد شاہ نہ پذیرفت صفدر جنگ بے رخصت او از شاہ چہان آباد برآمدہ بغافلہ دوکرو ہے از شہر مسکر ساخت و داعیہ آن داشت کہ بے جنگ فجدالی و اشتعال نائرہ قتال بر صوبہ ہاسے خود رود و الحق این واسے کمال اصابت داشت فتنہ جوہان شہر و لشکر خیالہا سے دور از کار خاطر نشان او ساختہ قاصد جدالی و قتال فرستاد

ذکر استن صفر جنگ مجہوسے را شانبرادہ مجبول و شروع محاربات و حد و حواد و آفات

صفدر جنگی مرد مجوس کے راکش منی شناخت شاہزادہ قرار دادہ سلطنت برداشت و عیال خود را در جوار قلع مستحکم سورجمل جاٹ فرستادہ سورجمل را برفاقت خود خواست او بعد تیار کے رسیدہ شریک و حسین صفدر جنگی گردید و احمد شاہ وزارت را بغیر از صفدر جنگی نظام الدولہ سپہ قمر الدین خان وزیر بخشید و عماد الملک خود چنانچہ امیر الامرا بود و پودا مانا براجرات و فطنتی کہ داشت بہت صفدر جنگی وزیر گردیدہ افواج را از اطراف و جوانب طلبہ اشہ فراہم آورد از ان جملہ بود نجیب خان روہیلہ کہ جامعہ دار کے دیر صاحب براجرات و شعور بود و آخر براج غنیا ترستی نمودہ بمرتبہ امیر الامرا کے رسیدہ چنانکہ گوجر و بلوچان وغیرہ زمینداران اطراف و سادات باہر وغیرہ اماکن رمیو اتیان صاحب ادلوس وغیرہم و خواجہ سراپان و ریزہ امرا و منصب داران و عمدہ زاد ہائے قدیم مثل محمد صالح خان حلف سیف خان مرحوم صوبہ دار ٹھٹھہ و والد مرحوم کہ بنا بر ناخوشی صفدر جنگی و کینہ عبد الحمید خان کشمیریہ یا سبب چند بہانہ باقیات محالات خالصہ کہ ذمہ والہ بر سے آوردند مقید بود درین وقت باقیات معاف و مورد مہربانی سلطنت ہو سکتے حافظ سخا و رخاں محلے گردید و ہر یکے از نام آوران با امید سود و بہبود خود بار نقائیکہ داشت و دیگر ان را ہم متوقع ساختہ و از خانہ خود خبر گیری کے آہنا نمودہ سرگرم رفاقت پادشاہ و امیر الامرا شد و آشوب قیامت در جواسلے دار الخلافہ بر پا گردید و از شروع ماہ رجب سنہ یک ہزار و یک صد و شصت و شش ہجری کے آغاز محاربات گشتہ تا شش ماہ امتداد یافت و صفدر جنگی کہ اکثر سے صاحب شوکت و جویا سے نام و تنگ بودند چار تہائے نمودند خصوص راج اندر کرگسائین کہ در آباد رفیق بقادر افتد خان و علی قلی خان گردیدہ امانت وزیر و جہمیت خود ساختہ بود پروانہ دار خود را بر توپخانہ پادشاہی میزد و با مسدود سے متصل بعلی توپ و کارکنان توپخانہ رسیدہ مردم را سے گشت و می انداخت بجدیکہ مردم را گمان شدہ بود کہ او سحر سے با علی وارد و توپ بندوق بر او کار کرنے شروع ہوا تاکہ آخر کار بفریب گوئے بندوق مزاد گمان باطل مردم منحل گشت ذوالفقار جنگی امیر الامرا سے مغزول نیز بنا بر ناخوشی کہ از پادشاہ داشت و غلیہ وزیر مردم را بجدیقین بود و وزیر بیگام آمدن خود فرستادہ فوجے را بر اسے بودن خود بطرف پنج حضرت شاہ مردان خواست و خود بہانہ زیارت آنجا رفتہ ہمراہ فوج وزیر داخل معرکہ شامل او گشت و غازی کے الدین خان مناد سے کر دکہ ہر سوار سے کہ ملازم صفدر جنگی و اسپ او داغ سین داشتہ باشد بر اسے نوکر سے آید صد روپیہ مساعده و شصت روپیہ مشاہرہ یا بد باین سبب بیوفایان دنی توڑا نے اکثر سے از لشکر وزیر برخاستہ بعباد الملک ملحق و ہر سالہ سین داغ ہزار ان سوار ملازم سرکار پادشاہ سے شدند و نیز صورت بلوآ کے عام باتفاق کشامرہ و پنجابیان خواستہ علم محمد سے بر پا کرد و زندہ آورد کہ صفدر جنگی را فتنی است جنگی با او کہ بر خلیفہ زمان خروج نمودہ جہاد است و ہزار ان نفر از عوام زیر علم جمع گردیدہ بشور و ہنگامہ دم چار بار گرم ہشتند و ہر کرا ایرانی و ملازم خیر خواہ صفدر جنگی سے پیدا شتند و رکوچہ و بارگارشاہ جہان آباد کنگ نارت سے کر دند بلکہ بعضے را سے کشتہ خانہ محمد سچن خان مرحوم و برادرش میرزا علی خان و سالار جنگی و خانہ اسمعیل بیگ خان کہ از سرداران عمدہ صفدر جنگی و خانہ او ملو از قعود و اموال و اسباب دیراں بود و شاید اثاث البیت او بگردہا سے رسید و دیگر ہر کہ عاقبتہ و ادنی سے تو سلیے لصفدر جنگی داشت خانہ او خان لیمانا گردید بنا برین حرکات از ان طرف سورج مل جاٹ شہر کتبہ شاہ جہان آباد را کہ دہلی عبارت از و بر آباد سے شاہ جہان آباد بلکہ اندک زیاد بود و غارت کردہ جال و مال و ناموس مالی ببا و قنادا و مردم بسا سے در خانہ شاہ باسط حلف شاہ محمد جعفر مرحوم گمان آئے کہ وزیر و خدمت ایشان اخلاص حسن ارادے دارد و ان ہنگامہ جمع شدند ان خانہ ہم از دست ببرد و جہان حکم قائماد صفصفا ہجرت سائند و گذشتہ انچہ گذشتہ حوادث مذکورہ بیانیہ نیست اعادنا بقدر تعالیٰ جمیع المؤمنین